

ระเบียบกรมประชาสงเคราะห์ว่าด้วยการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพคนพิการ พ.ศ. 2539

ด้วยกรมประชาสงเคราะห์ได้ดำเนินการจัดสวัสดิการให้มีเบี้ยยังชีพช่วยเหลือคนพิการ เพื่อส่งเสริมให้คนพิการได้อยู่กับครอบครัวหรือชุมชนตลอดไป ดังนั้น เพื่อให้การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพคนพิการเป็นไปตามวัตถุประสงค์ดังกล่าว กรมประชาสงเคราะห์โดยคำแนะนำของคณะกรรมการพิจารณาเงินเบี้ยยังชีพสำหรับคนพิการ และด้วยความเห็นชอบจากกระทรวงการคลัง จึงได้กำหนดระเบียบไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบกรมประชาสงเคราะห์ว่าด้วยการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพคนพิการ พ.ศ. 2539”

ข้อ 2 ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2539 เป็นต้นไป

ข้อ 3 ในระเบียบนี้

“คนพิการ” หมายความว่า คนพิการที่จดทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ และมีความพิการจนไม่สามารถประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองได้

“ครอบครัว” หมายความว่า บรรดาผู้ดูแลคนพิการ เช่น บิดา มารดา บุตร สามี ภรรยา ญาติพี่น้อง หรือบุคคลอื่นใดในบ้านหรือชุมชนที่คนพิการอยู่ แต่ทั้งนี้มิได้หมายความรวมถึงสถานสงเคราะห์หรือองค์กรที่ดำเนินการในลักษณะเดียวกัน

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะอนุกรรมการพิจารณาเบี้ยยังชีพสำหรับคนพิการ สำหรับในกรุงเทพมหานคร หรือคณะอนุกรรมการสาขาการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการประจำจังหวัด สำหรับในส่วนภูมิภาค แล้วแต่กรณี ซึ่งแต่งตั้งโดยคณะกรรมการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการตามกฎหมายว่าด้วยการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ

“สำนักงาน” หมายความว่า สำนักงานคณะกรรมการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ กรมประชาสงเคราะห์ หรือสำนักงานประชาสงเคราะห์จังหวัด แล้วแต่กรณี

ข้อ 4 คนพิการที่จะได้รับคัดเลือกให้เป็นผู้มีสิทธิได้รับเงินเบี้ยยังชีพคนพิการตามระเบียบนี้ ต้องเป็นผู้มีฐานะยากจนอาศัยอยู่ตามลำพัง หรืออยู่ในครอบครัวที่มีฐานะยากจนโดยรายได้ถัวเฉลี่ยต่อคนต่ำกว่าเกณฑ์ความจำเป็นพื้นฐาน และได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการแล้ว

การคัดเลือกคนพิการตามวรรคหนึ่งต้องคัดเลือกให้ได้จำนวนคนไม่เกินวงเงินงบประมาณที่ได้รับ หากคนพิการนั้นขาดคุณสมบัติเป็นผู้มีสิทธิได้รับเงินเบี้ยยังชีพคนพิการหรือพิจารณาเห็นว่าหากจ่ายเงินเบี้ยยังชีพคนพิการรายได้อต่อไปจะไม่เกิดประโยชน์ต่อคนพิการรายนั้นเท่าที่ควร ก็ให้สำนักงานนำเสนอคณะกรรมการเพื่อพิจารณาสั่งระงับการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพคนพิการรายดังกล่าวต่อไป

ข้อ 5 การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพคนพิการให้แก่คนพิการที่ได้รับการคัดเลือก ตามข้อ 4 คนพิการจะต้องเปิดบัญชีเงินฝากธนาคารในนามของคนพิการ หรือหากคนพิการไม่สามารถเปิดบัญชีเงินฝากได้ก็ให้คนพิการและหรือสำนักงานคัดเลือกบุคคลในครอบครัวเปิดบัญชีเงินฝากธนาคารเพื่อรับโอนเงินแทนคนพิการนั้น และแจ้งรายละเอียดชื่อและสาขาของธนาคาร ตลอดจนประเภทเงินฝากและเลขที่บัญชีให้สำนักงานทราบเพื่อสำนักงานจะได้จ่ายเงินเบี้ยยังชีพคนพิการโดยวิธีการโอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากของคนพิการหรือบุคคลในครอบครัวดังกล่าวเดือนละ 500 บาท เป็นประจำทุกเดือน จนคนพิการนั้นตาย ภายใต้บังคับแห่งข้อ 8 หรือคณะกรรมการ มีมติให้ระงับการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพคนพิการ

ก่อนที่สำนักงานจะโอนเงินเบี้ยยังชีพคนพิการในงวดแรกเข้าบัญชีของคนพิการหรือบุคคลในครอบครัวที่เปิดบัญชีเงินฝากรับโอนเงินแทนคนพิการ จะต้องมียกข้อจากข้าราชการตั้งแต่ระดับ 3 หรือเทียบเท่า หรือผู้มียศตั้งแต่ร้อยตรี เรือตรี เรืออากาศตรี หรือร้อยตำรวจตรีขึ้นไป หรือบุคคลที่น่าเชื่อถือรับรองต่อสำนักงานว่า หากคนพิการหรือบุคคลในครอบครัวที่เปิดบัญชีเงินฝากรับโอนเงินแทนคนพิการนั้นตาย จะแจ้งให้สำนักงานทราบภายใน 3 วัน นับแต่วันตาย

การแจ้งรายละเอียดบัญชีเงินฝาก และการมีหนังสือรับรอง ให้ทำตามแบบที่อธิบดีกรมประชาสงเคราะห์กำหนด

ข้อ 6 กรณีส่วนราชการผู้เบิกวางฎีกาเบิกเงินจากสำนักงานคลังจังหวัดหรือสำนักงานคลังจังหวัด ณ อำเภอ ให้แสดงรายการในช่อง “รายการ” หลังฎีกาว่า เบิกจ่ายเป็นเงินเบี้ยยังชีพคนพิการ และจำนวนคนพิการที่มีอยู่จริง กับแสดงจำนวนเงินที่ขอเบิก และไม่ต้องมีเอกสารประกอบฎีกา

กรณีส่วนราชการผู้เบิกจ่ายเงินเบี้ยยังชีพแก่คนพิการ ให้ใช้หลักฐานของธนาคารที่แจ้งการโอนเงินเบี้ยยังชีพเข้าบัญชีเงินฝากของคนพิการเป็นหลักฐานการจ่ายเงิน

ข้อ 7 ในเดือนตุลาคมของทุกปี คนพิการที่มีสิทธิได้รับเงินเบี้ยยังชีพคนพิการหรือคนพิการและบุคคลในครอบครัวที่เปิดบัญชีเงินฝากรับโอนเงินแทนคนพิการ แล้วแต่กรณี จะต้องแสดงตนต่อสำนักงาน หากไม่สามารถแสดงตนได้ ก็ให้ส่งหนังสือรับรองการมีชีวิตอยู่ ซึ่งรับรองโดย ท่านั้น ผู้ใหญ่บ้าน นายทะเบียนท้องถิ่น หรือข้าราชการตั้งแต่ระดับ 3 หรือเทียบเท่า หรือผู้มียศตั้งแต่ร้อยตรี เรือตรี เรืออากาศตรี หรือร้อยตำรวจตรีขึ้นไป แจ้งต่อสำนักงานว่า คนพิการที่มีสิทธิได้รับเงินเบี้ยยังชีพคนพิการ หรือคนพิการและบุคคลในครอบครัวที่เปิดบัญชีเงินฝากรับโอนเงินแทนคนพิการนั้น ยังมีชีวิตอยู่

สำนักงานจะโอนเงินเบี้ยยังชีพคนพิการให้แก่คนพิการหรือบุคคลในครอบครัวนั้นไม่ได้ จนกว่าจะมีการแสดงตน หรือรับหนังสือรับรองการมีชีวิตตามวรรคหนึ่งแล้ว

การมาแสดงตนและการรับรองการมีชีวิตให้ทำตามแบบที่อธิบดีกรมประชาสงเคราะห์กำหนด

ข้อ 8 กรณีคนพิการผู้มีสิทธิตามระเบียบนี้เปิดบัญชีเงินฝากรับโอนเงินเบี้ยยังชีพคนพิการในนามของตนเองตายก่อนที่สำนักงานจะโอนเงินเบี้ยยังชีพคนพิการไม่ว่าจะกี่งวดเดือนก็ตาม การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพคนพิการสำหรับงวดเดือนนั้นๆ ให้เป็นอันระงับ แต่ถ้าได้คัดเลือกให้บุคคลในครอบครัวเปิดบัญชีเงินฝากรับโอนเงินแทนคนพิการซึ่งได้แจ้งรายละเอียดบัญชีเงินฝากและมีหนังสือรับรองตามข้อ 5 ส่งสำนักงานแล้วก่อน

คนพิการตาย กรณีเช่นว่านี้ให้โอนเงินเบี้ยยังชีพคนพิการเต็มจำนวนจนถึงงวดเดือนที่คนพิการตายให้แก่บุคคลในครอบครัวที่เปิดบัญชีเงินฝากรับโอนเงินแทนคนพิการนั้น

ถ้าบุคคลในครอบครัวที่เปิดบัญชีเงินฝากรับโอนเงินแทนคนพิการ ตายก่อนคนพิการ ให้คนพิการและหรือสำนักงานคัดเลือกบุคคลอื่นในครอบครัวคนพิการทำหน้าที่แทนบุคคลในครอบครัวที่ตายทันทีแล้วดำเนินการตามข้อ 5 โดยอนุโลม

การปฏิบัติตามข้อนี้ให้สำนักงานรายงานคณะกรรมการในการประชุมครั้งต่อไปเพื่อทราบด้วย

ข้อ 9 ให้สำนักงานมีหน้าที่ดังต่อไปนี้

9.1 ตรวจสอบและรายงานคุณสมบัติคนพิการกับครอบครัวคนพิการ ซึ่งอยู่ในเขตจังหวัดที่สำนักงานรับผิดชอบต่อคณะกรรมการ

9.2 ตรวจสอบหนังสือแจ้งรายละเอียดและหนังสือรับรองตามระเบียบนี้ และเบิกจ่ายเงินเบี้ยยังชีพคนพิการโอนให้แก่คนพิการที่มีสิทธิได้รับเงินเบี้ยยังชีพหรือบุคคลในครอบครัวนั้น

9.3 เก็บรักษาหลักฐานการโอนเงินเบี้ยยังชีพคนพิการ ไว้สำหรับการตรวจสอบ

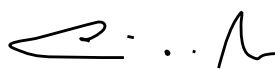
9.4 จัดทำรายละเอียดการเบิกจ่ายเงินเบี้ยยังชีพคนพิการตามแบบที่อธิบดีกรมประชาสงเคราะห์

กำหนด

ข้อ 10 การเบิกจ่ายเงินเบี้ยยังชีพคนพิการที่มีได้กำหนดไว้ในระเบียบนี้ ให้ถือปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ

ข้อ 11 ให้อธิบดีกรมประชาสงเคราะห์เป็นผู้รักษาการตามระเบียบนี้

ประกาศ ณ วันที่ 27 ธันวาคม พ.ศ. 2539

(นายอำพล สิงห์โกวินท์)
อธิบดีกรมประชาสงเคราะห์

ระเบียบกระทรวงมหาดไทย

ว่าด้วยการลาของคณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น

ประธานสภา รองประธานสภา และสมาชิกสภาท้องถิ่น

พ.ศ. 2542

โดยที่สมควรให้มีระเบียบว่าด้วยการลาของคณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น ประธานสภา รองประธานสภา และสมาชิกสภาท้องถิ่นให้เหมาะสมและสอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบันเพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นถือปฏิบัติเป็นแนวทางเดียวกัน

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 77 แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 มาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. 2521 มาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 และมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยจึงออกระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการลาของคณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น ประธานสภา รองประธานสภา และสมาชิกสภาท้องถิ่น พ.ศ. 2542”

ข้อ 2 ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ 3 ให้ยกเลิกระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการลาของนายกเทศมนตรีและเทศมนตรี พ.ศ. 2520

บรรดาระเบียบ ข้อบังคับ หรือคำสั่งใดซึ่งขัดหรือแย้งกับระเบียบนี้ให้ใช้ระเบียบนี้แทน

ข้อ 4 ในระเบียบนี้

“องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล เมืองพัทยา และองค์การบริหารส่วนตำบล

“คณะผู้บริหารท้องถิ่น” หมายความว่า คณะเทศมนตรีและคณะกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล

“ผู้บริหารท้องถิ่น” หมายความว่า นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ปลัดเมืองพัทยาและประธานคณะกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล

“ประธานสภาหรือรองประธานสภาท้องถิ่น” หมายความว่า ประธานสภา หรือรองประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล และนายกเมืองพัทยา

“สมาชิกสภาท้องถิ่น” หมายความว่า สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด สมาชิกสภาเทศบาล สมาชิกสภาเมืองพัทยาและสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล

ข้อ 5 ให้ปลัดกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามระเบียบนี้ ในกรณีจำเป็น ปลัดกระทรวงมหาดไทยอาจยกเว้นการปฏิบัติตามระเบียบนี้ หรือองค์ประกอบส่วนท้องถิ่นอาจขอทำความตกลงกับปลัดกระทรวงมหาดไทยยกเว้นการปฏิบัติตามความในระเบียบนี้ เป็นกรณีๆ ได้

ปลัดกระทรวงมหาดไทยอาจมอบให้ผู้ว่าราชการจังหวัดอนุมัติให้องค์ประกอบส่วนท้องถิ่นยกเว้นการปฏิบัติตามความในระเบียบนี้ เป็นกรณีๆ ได้ตามที่เห็นสมควร

ส่วนที่ 1

การลาป่วย

ข้อ 6 คณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นผู้ใดประสงค์จะลาป่วยเพื่อรักษาตัวให้เสนอใบลาก่อนหรือในวันถัดมา เว้นแต่ในกรณีจำเป็นจะเสนอหรือจัดส่งใบลาในวันแรกที่มาปฏิบัติงานก็ได้

ในกรณีที่มืออาการป่วยจนไม่สามารถจะลงชื่อในใบลาได้ จะให้ผู้อื่นลาแทนก็ได้ แต่เมื่อสามารถลงชื่อได้แล้วให้รีบเสนอหรือจัดส่งใบลาโดยเร็ว

ข้อ 7 การอนุญาตให้ลาป่วย

ในกรณีแห่งองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาลนคร เทศบาลเมืองและเมืองพัทยาให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้พิจารณาอนุญาต

ในกรณีแห่งเทศบาลตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล ให้นายอำเภอเป็นผู้พิจารณาอนุญาต

ข้อ 8 การลาป่วยตั้งแต่สิบห้าวันขึ้นไป ต้องมีใบรับรองแพทย์ซึ่งเป็นผู้ที่ได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมแนบไปกับใบลา

ข้อ 9 ในการพิจารณาอนุญาต แม้การลาไม่ถึงกำหนดระยะเวลาซึ่งจะต้องมีใบรับรองแพทย์ตามข้อ 8 ถ้าผู้มีอำนาจในการพิจารณาอนุญาตเห็นสมควรจะให้มีใบรับรองแพทย์หรือสั่งให้ผู้ลาไปรับการตรวจจากแพทย์ประกอบการพิจารณาอนุญาตก็ได้

ส่วนที่ 2

การลากิจส่วนตัวและลาพักผ่อน

ข้อ 10 คณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นผู้ใดจะลากิจส่วนตัวหรือลาพักผ่อนจะต้องได้รับอนุญาตแล้วจึงหยุดงานได้ เว้นแต่การลากิจส่วนตัวนั้นถ้ามีเหตุอันจำเป็นและไม่สามารถรับการอนุญาตได้ทัน จะเสนอใบลาแล้วหยุดงานก็ได้ แต่จะต้องรีบชี้แจงเหตุผลให้ทราบโดยเร็ว

ข้อ 11 การอนุญาตลากิจส่วนตัวหรือลาพักผ่อน

ในกรณีแห่งองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาลนคร เทศบาลเมืองและเมืองพัทยาให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้พิจารณาอนุญาต

ในกรณีแห่งเทศบาลตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล ให้นายอำเภอเป็นผู้พิจารณาอนุญาต

ส่วนที่ 3

การลาคลอดบุตร

ข้อ 12 คณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นผู้ใดประสงค์จะลาคลอดบุตร ในกรณีแห่งองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาลนคร เทศบาลเมืองและเมืองพัทยา ให้เสนอหรือจัดส่งใบลาต่อผู้ว่าราชการจังหวัด หรือในกรณีแห่งเทศบาลตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล ให้เสนอหรือจัดส่งใบลาต่อนายอำเภอ ก่อนหรือในวันที่ลา เว้นแต่ไม่สามารถจะลงชื่อในใบลาได้ จะให้ผู้อื่นลาแทนก็ได้ แต่เมื่อสามารถลงชื่อได้แล้ว ให้เสนอหรือจัดส่งใบลาโดยเร็ว และมีสิทธิลาคลอดบุตรโดยได้รับเงินค่าป่วยการครั้งหนึ่งได้ไม่เกินหกสิบวัน โดยไม่ต้องมีใบรับรองแพทย์ โดยให้ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือนายอำเภอแล้วแต่กรณีเป็นผู้พิจารณาอนุญาต

การลาคลอดบุตรคาบเกี่ยวกับการลาประเภทอื่น ซึ่งยังไม่ครบกำหนดวันลาประเภทนั้น ให้ถือว่าการลาประเภทนั้นสิ้นสุดลงและให้นับเป็นการลาคลอดบุตรตั้งแต่วันเริ่มลาคลอดบุตร

ส่วนที่ 4

การลาเข้ารับการเตรียมพล

ข้อ 13 คณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นได้รับหมายเรียกเข้ารับการเตรียมพลในกรณีแห่งองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาลนคร เทศบาลเมืองและเมืองพัทยา ต้องรายงานต่อผู้ว่าราชการจังหวัด หรือในกรณีแห่งเทศบาลตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล ต้องรายงานต่อนายอำเภอภายในยี่สิบสี่ชั่วโมง นับแต่ได้รับหมายเรียกเข้ารับการเตรียมพลเป็นต้นไป หากได้ยื่นใบลาต่อผู้ว่าราชการจังหวัด หรือนายอำเภอแล้ว แต่กรณีก็ให้ไปเข้ารับการเตรียมพลตามวัน เวลา ในหมายนั้นโดยไม่ต้องรอคำสั่งอนุญาต โดยให้ผู้ว่าราชการจังหวัด หรือนายอำเภอเป็นผู้พิจารณาอนุญาต

ข้อ 14 เมื่อคณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นที่ลานั้นพ้นจากการเข้ารับการเตรียมพลแล้ว และยังคงอยู่ในตำแหน่งตามวาระ ให้รับมารายงานตัวต่อผู้ว่าราชการจังหวัดในกรณีแห่งองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาลนคร เทศบาลเมืองและเมืองพัทยา หรือนายอำเภอในกรณีแห่งเทศบาลตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล

ส่วนที่ 5

การลาไปต่างประเทศ

ข้อ 15 คณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นผู้ใดจะลาไปต่างประเทศ ไม่ว่ากรณีใดๆ ให้เสนอผู้ว่าราชการจังหวัดและให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเสนอใบลาไปให้ปลัดกระทรวงมหาดไทยพิจารณาสั่งอนุญาต ตามที่เห็นควร

ส่วนที่ 6

การนับวันลา

ข้อ 16 ถ้ามีการมอบหน้าที่การงาน ให้นับวันลาตั้งแต่วันส่งมอบงานเป็นต้นไป ถ้าส่งมอบงานกันภายหลังเวลา 12.00 นาฬิกา ให้นับเริ่มต้นตั้งแต่วันรุ่งขึ้น

วันลาเป็นวันหมดเขตตั้งแต่วันก่อนรับมอบหน้าที่การงาน ถ้ารับมอบงานภายหลังเวลา 12.00 นาฬิกา ให้ถือวันนั้นเป็นวันหมดเขต

ข้อ 17 ถ้ามีวันหยุดราชการต่อเนื่องก่อนวันลา ให้นับวันลาเริ่มตั้งแต่วันเปิดสำนักงาน ถ้าวันหยุดราชการต่อเนื่องหลังวันลา ให้นับวันก่อนวันหยุดราชการเป็นวันสิ้นสุดการลา

ข้อ 18 คณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น ที่ถูกเรียกกลับมาปฏิบัติงานในระหว่างลา นั้น ให้ถือว่าการลาเป็นอันสิ้นสุดการลาเพียงก่อนวันเดินทางกลับ และวันปฏิบัติงานเริ่มตั้งแต่วันออกเดินทางกลับ เป็นต้นไป

ส่วนที่ 7 เปิดเตล็ด

ข้อ 19 การลาในลักษณะอย่างเดียวกัน ซึ่งมีระยะเวลาต่อเนื่องกันให้นับเป็นการลาครั้งหนึ่ง

ข้อ 20 คณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นผู้ใดที่ลาไปกรุงเทพมหานคร เมื่อมีความจำเป็นจะต้องลาต่ออีกจะยื่นใบลาต่อปลัดกระทรวงมหาดไทยก็ได้ ถ้าได้รับอนุญาตแล้วให้แจ้งให้ผู้ว่าราชการจังหวัดทราบ

ข้อ 21 การลาของคณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นหากได้ดำเนินการโดยชอบด้วยระเบียบนี้ให้ถือเป็นวันปฏิบัติงาน

การจ่ายเงินค่าป่วยการหรือค่าตอบแทนให้แก่คณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น หากมีวันปฏิบัติงานตั้งแต่ยี่สิบวันขึ้นไป ให้จ่ายเงินค่าป่วยการหรือเงินค่าตอบแทนเต็มเดือน แต่ถ้ามีวันปฏิบัติงานน้อยกว่ายี่สิบวันให้จ่ายเงินค่าป่วยการหรือเงินค่าตอบแทนลดลงตามส่วน

ข้อ 22 การลาทุกประเภทของประธานสภาท้องถิ่น ให้ยื่นใบลาต่อผู้ว่าราชการจังหวัด ในกรณีแห่งองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาลนคร เทศบาลเมืองและเมืองพัทยา เป็นผู้พิจารณาอนุญาตหรือนายอำเภอในกรณีแห่งเทศบาลตำบลและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น เป็นผู้พิจารณาอนุญาต

การลาของรองประธานสภาและสมาชิกสภาท้องถิ่น ให้ยื่นใบลาต่อประธานสภาท้องถิ่น เป็นผู้พิจารณาอนุญาต

การลาทุกประเภทของรองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดหรือรองปลัดเมืองพัทยายื่นใบลาต่อนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดหรือปลัดเมืองพัทยา เป็นผู้พิจารณาอนุญาต แล้วแต่กรณี

ข้อ 23 การลาที่ไม่ได้กำหนดไว้ในระเบียบนี้ให้ใช้ระเบียบ ว่าด้วยการลาของข้าราชการ พ.ศ. 2535 มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ให้ไว้ ณ วันที่ 12 พฤษภาคม พ.ศ. 2542

(นายธานี ศักดิ์เศรษฐ์)

รัฐมนตรีช่วยว่าการฯ รักษาการแทน

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

**ระเบียบกรมประชาสงเคราะห์
ว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ
พ.ศ. 2543**

ตามที่คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ 3 มีนาคม 2535 เห็นชอบให้กรมประชาสงเคราะห์ดำเนินการช่วยเหลือผู้สูงอายุยากจนหรือถูกทอดทิ้งเป็นเงินเบี้ยยังชีพ ตามระเบียบกรมประชาสงเคราะห์ว่าด้วยการจ่ายเงินอุดหนุนกองทุนส่งเสริมสวัสดิการผู้สูงอายุและครอบครัวในชุมชน พ.ศ. 2536 นั้น

บัดนี้ สภาวการณ์เปลี่ยนแปลงไป และคณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ 7 ธันวาคม 2542 เห็นชอบให้กำหนดวงเงินและวิธีการให้การสงเคราะห์ใหม่ เพื่อให้การดำเนินโครงการดังกล่าวเป็นไปตามวัตถุประสงค์และเป็นไปอย่างทั่วถึง กรมประชาสงเคราะห์โดยความเห็นชอบจากกระทรวงการคลัง จึงวางระเบียบไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบกรมประชาสงเคราะห์ว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ พ.ศ. 2543”

ข้อ 2 ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2542 เป็นต้นไป

ข้อ 3 ให้ยกเลิก “ระเบียบกรมประชาสงเคราะห์ว่าด้วยการจ่ายเงินอุดหนุนกองทุนส่งเสริมสวัสดิการผู้สูงอายุและครอบครัวในชุมชน พ.ศ. 2535”

บรรดาระเบียบ ข้อบังคับ หลักเกณฑ์ และคำสั่งอื่นใด ในส่วนที่กำหนดไว้แล้วในระเบียบนี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับระเบียบนี้ให้ใช้ระเบียบนี้แทน

ข้อ 4 ในระเบียบนี้

“ผู้สูงอายุ” หมายความว่า บุคคลธรรมดาที่มีอายุตั้งแต่หกสิบปีขึ้นไป

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการศูนย์สงเคราะห์ราษฎรประจำชุมชนและหรือสำนักงานประชาสงเคราะห์เขตพื้นที่ สำหรับในกรุงเทพมหานคร หรือคณะกรรมการศูนย์สงเคราะห์ราษฎรประจำหมู่บ้าน และหรือองค์การบริหารส่วนตำบล สำหรับในส่วนภูมิภาค แล้วแต่กรณี

“สำนักงาน” หมายความว่า กองบริการชุมชน กรมประชาสงเคราะห์หรือสำนักงานประชาสงเคราะห์จังหวัดสำหรับในส่วนภูมิภาค แล้วแต่กรณี

“อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมประชาสงเคราะห์ หรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมาย

ข้อ 5 ผู้สูงอายุที่มีคุณสมบัติจะได้รับคัดเลือกให้เป็นผู้มีสิทธิได้รับเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพ ผู้สูงอายุตามระเบียบนี้ ต้องมีฐานะครอบครัวยากจน หรือถูกทอดทิ้ง หรือขาดผู้อุปการะเลี้ยงดู หรือไม่สามารถประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองได้

ข้อ 6 ให้คณะกรรมการคัดเลือกผู้สูงอายุ ซึ่งมีคุณสมบัติตามข้อ 5 โดยเรียงรายชื่อผู้มีคุณสมบัติอันสมควรได้รับเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุตามลำดับ ให้ได้จำนวนคนไม่เกินวงเงินงบประมาณที่ได้รับและส่งรายชื่อให้สำนักงานเพื่อพิจารณานำเสนออธิบดีอนุมติหลักการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุต่อไป

สำหรับผู้สูงอายุที่มีคุณสมบัติตามข้อ 5 แต่ไม่มีรายชื่ออยู่ในลำดับตามวรรคหนึ่ง ให้คณะกรรมการจัดลำดับคุณสมบัติและส่งรายชื่อให้สำนักงานไว้เช่นกัน ทั้งนี้ เพื่อรอการพิจารณาอนุมัติหลักการจากอธิบดีให้รับเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุในกรณีที่อาจได้รับเงินเพื่อการนี้เพิ่มเติม หรือผู้สูงอายุตามวรรคหนึ่ง คนหนึ่งคนใดหรือหลายคนหมดสิทธิการรับเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุ ซึ่งกรณีเช่นว่านี้ผู้สูงอายุตามวรรคสองในลำดับที่หนึ่งมีสิทธิได้รับเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุก่อนลำดับอื่นเรียงกันไป

การส่งรายชื่อผู้สูงอายุให้ทำตามแบบที่อธิบดีกำหนด

ข้อ 7 ผู้สูงอายุได้รับอนุมัติมีสิทธิได้รับเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุนับแต่วันแรกที่ระเบียบนี้ใช้บังคับ สำหรับผู้สูงอายุที่ได้รับการอนุมัติในปีงบประมาณต่อไป ก็ให้มีสิทธินับแต่วันต้นปีงบประมาณนั้น เว้นแต่กรณีการมีสิทธิเพราะได้รับอนุมัติให้มีสิทธิแทนที่ผู้สูงอายุที่หมดสิทธิลง กรณีเช่นนี้ให้มีสิทธิรับเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุนับต่อจากผู้สูงอายุที่หมดสิทธิลงนั้น

ข้อ 8 ก่อนจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุให้แก่ผู้สูงอายุในงวดแรกจะต้องมีหนังสือจากข้าราชการตั้งแต่ระดับ 3 หรือเทียบเท่า หรือผู้มียศตั้งแต่ ร้อยตรี เรือตรี เรืออากาศตรี หรือร้อยตำรวจตรีขึ้นไป หรือบุคคลที่น่าเชื่อถือรับรองต่อสำนักงานว่า หากผู้สูงอายุหรือผู้รับมอบอำนาจ หรือผู้เปิดบัญชีเงินฝากธนาคารแทนผู้สูงอายุนั้นตาย จะต้องแจ้งให้สำนักงานทราบภายในสามวันนับแต่วันตาย

หนังสือรับรองตามวรรคหนึ่งให้ทำตามแบบที่อธิบดีกำหนด

ข้อ 9 ให้สำนักงานจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุให้แก่ผู้สูงอายุด้วยวิธีหนึ่งวิธีใดดังต่อไปนี้

(1) โอนเข้าบัญชีเงินฝากธนาคารในนามผู้สูงอายุที่มีสิทธิรับเงินนี้ หรือจัดส่งโดยทางธนาคาร

(2) โอนเข้าบัญชีเงินฝากธนาคารของบุคคลที่ได้รับมอบอำนาจจากผู้สูงอายุที่มีสิทธิหรือจัดส่งให้แก่ผู้รับมอบอำนาจนั้นโดยทางธนาคาร

(3) จ่ายให้แก่ผู้สูงอายุที่มีสิทธิด้วยเงินสด

(4) จ่ายเป็นเงินสดให้แก่ผู้รับมอบอำนาจจากผู้สูงอายุที่มีสิทธิ

สำนักงานต้องเลือกวิธีการจ่ายเงินตาม (1) ก่อนวิธีอื่น ถ้าไม่สามารถปฏิบัติได้ หรือเป็นการไม่สะดวกให้เลือกวิธีการตาม (2) หรือ (3) หรือ (4) ตามลำดับ

หนังสือแจ้งรายละเอียดบัญชีเงินฝากธนาคารและหนังสือมอบอำนาจให้ทำตามแบบที่อธิบดีกำหนด

ข้อ 10 การจ่ายหรือโอนเงิน ตามข้อ 9 ให้จ่ายแก่ผู้มีสิทธิตลอดชีพ รายละเอียดสามร้อยบาทต่อเดือน โดยจำแนกเป็นเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ 200 บาทต่อเดือน เงินเพิ่มพิเศษในภาวะเศรษฐกิจถดถอย 100 บาทต่อเดือน

และจ่ายเป็นรายงวดๆ ละ สามเดือน หรือรายละเก้าร้อยบาทต่องวด ซึ่งหากผู้สูงอายุที่มีสิทธิรายได้ตายในระหว่างงวด ให้ถือเป็นสิทธิของผู้สูงอายุรายนั้น

แต่ถ้าผู้สูงอายุที่มีสิทธิตายก่อนที่สำนักงานจะโอนเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุ สิทธิในการรับเงินก่อนตาย ให้จ่ายแก่บุคคลผู้ที่ผู้สูงอายุนั้นแสดงความจำนงให้รับเงินนี้เพื่อการตายไว้ตามแบบที่อธิบดีกำหนด หากมิได้แสดงความจำนงดังกล่าว ก็ให้จัดการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุที่ตายนั้น

ข้อ 11 กรณีผู้สูงอายุที่ได้รับเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุ ขาดคุณสมบัติตามข้อ 5 หรือพิจารณาเห็นว่าหากจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุรายใดต่อไป จะไม่เกิดประโยชน์ต่อผู้สูงอายุรายนั้นเท่าที่ควร ก็ให้คณะกรรมการเสนออธิบดี เพื่อสั่งระงับการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุรายดังกล่าวต่อไป

ข้อ 12 ในเดือนตุลาคมของทุกปี ผู้สูงอายุที่มีสิทธิรับเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุ จะต้องแสดงตนต่อสำนักงาน หากไม่สามารถแสดงตนได้ ก็ให้ส่งหนังสือรับรองการมีชีวิตอยู่ ซึ่งรับรองโดยกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน นายทะเบียนท้องถิ่น หรือข้าราชการตั้งแต่ระดับ 3 หรือเทียบเท่า หรือผู้มียศตั้งแต่ร้อยตรี เรือตรี เรืออากาศตรี หรือร้อยตำรวจตรีขึ้นไป แจ้งต่อสำนักงานว่าผู้สูงอายุนั้นยังมีชีวิตอยู่

สำนักงานจะจ่ายหรือโอนเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุให้แก่ผู้สูงอายุไม่ได้ จนกว่าจะมีการแสดงตน หรือรับหนังสือรับรองการมีชีวิตตามวรรคหนึ่งแล้ว

การแสดงตนและการรับรองการมีชีวิต ให้ทำตามแบบที่อธิบดีกำหนด

ข้อ 13 กรณีส่วนราชการผู้เบิกวงฎีกาเบิกเงินจากกรมบัญชีกลาง สำนักงานคลังจังหวัด หรือสำนักงานคลังจังหวัด ณ อำเภอ ให้แสดงรายการในช่อง “รายการ” หลังฎีกาว่า เบิกจ่ายเป็นเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุ และจำนวนผู้สูงอายุที่มีสิทธิ กับแสดงจำนวนเงินที่ขอเบิก โดยไม่ต้องมีเอกสารประกอบฎีกา การจ่ายเงินนี้ ให้ใช้หลักฐานการรับเงินของผู้สูงอายุหรือผู้รับมอบอำนาจหรือหลักฐานการจ่ายเงินทางธนาคาร หรือการโอนเงิน แล้วแต่กรณี รวมถึงค่าธรรมเนียมในการส่งหรือการโอนเป็นหลักฐานการจ่ายเงิน

ในกรณีที่จ่ายหรือโอนเงินให้แก่ผู้รับมอบอำนาจ กรณีเช่นนี้ให้แนบหนังสือมอบอำนาจ หรือสำเนาหนังสือดังกล่าว ประกอบหลักฐานการจ่ายเงินด้วย

ข้อ 14 การเบิกจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุที่มีได้กำหนดไว้ในระเบียบนี้ให้ถือปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการโดยอนุโลม

ข้อ 15 ให้สำนักงานมีหน้าที่ดังต่อไปนี้

(1) ตรวจสอบและรายงานผู้สูงอายุ ที่ได้รับการคัดเลือกให้เป็นผู้มีสิทธิรับเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุให้อธิบดีอนุมติ

(2) ตรวจสอบหนังสือแจ้งรายละเอียดและหนังสือรับรองตามระเบียบนี้และเบิกจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุให้แก่ผู้สูงอายุที่มีสิทธิหรือผู้รับมอบอำนาจจากผู้สูงอายุดังกล่าว

(3) เก็บรักษาหลักฐานการจ่ายหรือโอนเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุไว้สำหรับการตรวจสอบ

(4) จัดทำรายละเอียดการเบิกจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุตามแบบที่อธิบดีกำหนด

ข้อ 16 ให้อธิบดีกรมประชาสงเคราะห์เป็นผู้รักษาการตามระเบียบนี้

บทเฉพาะกาล

ข้อ 17 การจ่ายเงินเพิ่มพิเศษในภาวะเศรษฐกิจถดถอยคนละ 100 บาท / เดือนตามข้อ 10 ให้จ่ายเฉพาะในปีงบประมาณ พ.ศ. 2543

ข้อ 18 ผู้สูงอายุที่มีสิทธิได้รับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุตามระเบียบกรมประชาสงเคราะห์ว่าด้วยการจ่ายเงินอุดหนุนกองทุนส่งเสริมสวัสดิการผู้สูงอายุและครอบครัวในชุมชน พ.ศ. 2536 ให้ถือเป็นผู้สูงอายุตามข้อ 6 วรรคหนึ่ง และมีสิทธิรับเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุตามระเบียบนี้ต่อไป

ข้อ 19 ท้องที่ใดยังไม่มีคณะกรรมการหรือคณะกรรมการไม่สามารถปฏิบัติตามระเบียบนี้ได้ให้สำนักงานปฏิบัติหน้าที่แทนคณะกรรมการตามระเบียบนี้

ประกาศ ณ วันที่ 2 มีนาคม พ.ศ. 2543

(นายอิระวัชร จันทระประเสริฐ)

อธิบดีกรมประชาสงเคราะห์

**ระเบียบกรมประชาสงเคราะห์
ว่าด้วยการจ่ายเงินอุดหนุนส่งเสริมสวัสดิการผู้ป่วยเอดส์ในชุมชน
พ.ศ. 2543**

โดยที่พิจารณาเห็นว่า ผู้ป่วยเอดส์ในปัจจุบันมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นทั้งในหมู่บ้านตามชนบทและชุมชนในเมืองซึ่งส่วนใหญ่มีสภาพความเป็นอยู่ยากจน บางรายมีอาการเจ็บป่วยค่อนข้างรุนแรง สุขภาพร่างกายทรุดโทรม ไม่สามารถประกอบอาชีพได้ กรมประชาสงเคราะห์จึงได้จัดตั้งเงินอุดหนุน ส่งเสริมสวัสดิการผู้ป่วยเอดส์ในชุมชนขึ้นเพื่อให้การช่วยเหลือ

ฉะนั้น เพื่อให้การใช้จ่ายเงินอุดหนุนส่งเสริมสวัสดิการผู้ป่วยเอดส์ในชุมชนเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและถูกต้องตามวัตถุประสงค์ กรมประชาสงเคราะห์โดยความเห็นชอบของกระทรวงการคลัง จึงกำหนดระเบียบไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบกรมประชาสงเคราะห์ว่าด้วยการจ่ายเงินอุดหนุนส่งเสริมสวัสดิการผู้ป่วยเอดส์ในชุมชน พ.ศ. 2543”

ข้อ 2 ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ 3 ให้ยกเลิก “ระเบียบกรมประชาสงเคราะห์ว่าด้วยการจ่ายเงินอุดหนุนส่งเสริมสวัสดิการผู้ป่วยเอดส์ในชุมชน พ.ศ. 2539”

บรรดา ระเบียบ ข้อบังคับ และคำสั่งอื่นใดในส่วนที่กำหนดไว้แล้วในระเบียบนี้หรือซึ่งขัดแย้งกับระเบียบนี้ให้ใช้ระเบียบนี้แทน

ข้อ 4 ในระเบียบนี้

“ผู้ป่วยเอดส์” หมายความว่า ผู้ป่วยเอดส์ที่แพทย์ได้รับรองและทำการวินิจฉัยแล้ว และมีสภาพความเป็นอยู่ยากจน หรือถูกทอดทิ้ง ขาดผู้อุปการะดูแล ไม่สามารถประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองได้ และมีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านที่อาศัยอยู่ปัจจุบันในท้องที่จังหวัด

“ผู้อุปการะ” หมายความว่า บรรดาผู้ดูแลผู้ป่วยเอดส์ เช่น บิดามารดา บุตร สามีภริยา ญาติพี่น้องหรือบุคคลอื่นในบ้านที่ผู้ป่วยเอดส์อาศัยอยู่ หรือผู้ที่ได้รับความยินยอมจากผู้ป่วยเอดส์ แต่ทั้งนี้ มิได้หมายความรวมถึงสถานสงเคราะห์หรือองค์กรที่ดำเนินการในลักษณะเดียวกัน

“เงินอุดหนุนส่งเสริมสวัสดิการผู้ป่วยเอดส์ในชุมชน” หมายความว่า เงินงบประมาณหมวดเงินอุดหนุนที่กรมประชาสงเคราะห์ได้รับจัดสรรเพื่อจ่ายเป็นเบี้ยยังชีพให้ผู้ป่วยเอดส์

“สำนักงาน” หมายความว่า สำนักงานประชาสงเคราะห์จังหวัด หรือสำนักงานประชาสงเคราะห์เขตพื้นที่ แล้วแต่กรณี

“ผู้ว่าราชการจังหวัด” หมายความว่า ผู้ที่ได้รับมอบหมายด้วย

“อริบตี” หมายความว่า อริบตีกรมประชาสงเคราะห์ หรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย

ข้อ 5 ให้อริบตีหรือผู้ว่าราชการจังหวัด แล้วแต่กรณี แต่งตั้งคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการผู้ป่วยเอดส์ในชุมชน โดยแต่งตั้งจากข้าราชการในสังกัด ตามความเหมาะสม

ข้อ 6 ให้คณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการผู้ป่วยเอดส์ในชุมชน มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(1) พิจารณาตรวจสอบคุณสมบัติผู้ป่วยเอดส์ที่หน่วยงานของรัฐ ได้ส่งมาหรือผู้ป่วยเอดส์หรือบุคคลในครอบครัวได้มายื่นคำร้องเพื่อขอรับเงินอุดหนุนส่งเสริมสวัสดิการผู้ป่วยเอดส์ในชุมชน

(2) พิจารณาคัดเลือกผู้ป่วยเอดส์ที่สมควรได้รับเงินอุดหนุนส่งเสริมสวัสดิการผู้ป่วยเอดส์ในชุมชน และผู้มีสิทธิสำรองไว้ตามความเหมาะสม

ข้อ 7 ให้สำนักงานนำความเห็นตามข้อ 6 เสนออริบตี หรือผู้ว่าราชการจังหวัดแล้วแต่กรณี เพื่ออนุมัติเบิกจ่ายเงินอุดหนุนส่งเสริมสวัสดิการผู้ป่วยเอดส์ในชุมชนเป็นรายเดือน เดือนละคนละ 500 บาท จนถึงแก่กรรม ภายใต้บังคับข้อ 9 แต่ถ้าพิสูจน์ได้ว่าผู้ป่วยเอดส์มีผู้อุปการะดูแลครอบครัวมีฐานะช่วยเหลือตนเองได้ ให้อริบตีหรือผู้ว่าราชการจังหวัดแล้วแต่กรณีสั่งระงับการช่วยเหลือผู้ป่วยเอดส์ดังกล่าว

ข้อ 8 ให้สำนักงานพิจารณาจ่ายเงินอุดหนุนส่งเสริมสวัสดิการผู้ป่วยเอดส์ในชุมชน ดังนี้

(1) ให้ผู้ป่วยเอดส์มารับด้วยตนเอง ถ้าหากผู้ป่วยเอดส์ไม่สามารถมารับด้วยตนเองได้ ผู้ป่วยเอดส์สามารถมอบอำนาจให้ผู้อุปการะรับเงินแทนได้ โดยมีหนังสือมอบอำนาจและสำเนาบัตรประจำตัวประชาชนแสดงกับสำนักงาน หรือ

(2) ให้ผู้ป่วยเอดส์เปิดบัญชีเงินฝากธนาคารในนามผู้ป่วยเอดส์ ถ้าหากผู้ป่วยเอดส์ไม่สามารถเปิดบัญชีเงินฝากธนาคารได้ ให้ผู้ป่วยเอดส์มอบผู้อุปการะเปิดบัญชีเงินฝากธนาคารเพื่อรับโอนเงินแทน แล้วแจ้งชื่อผู้เปิดบัญชี ชื่อธนาคาร ประเภทเงินฝากและเลขที่บัญชีให้สำนักงานทราบ เพื่อสำนักงานจะได้จ่ายเงินให้แก่ผู้ป่วยเอดส์ โดยวิธีการโอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากของผู้ป่วยเอดส์หรือผู้อุปการะ หรือ

(3) จ่ายทางธนาคารกรณีผู้ป่วยเอดส์มีบ้านเลขที่และมีที่อยู่แน่นอน โดยผู้ป่วยเอดส์ยินยอมให้สำนักงานหักค่าธรรมเนียมในการส่งเงินเป็นลายลักษณ์อักษร

ข้อ 9 เมื่อสำนักงานได้จ่ายหรือโอนหรือส่งเงินอุดหนุนส่งเสริมสวัสดิการผู้ป่วยเอดส์ในชุมชนไปแล้ว ต่อมาผู้ป่วยเอดส์ถึงแก่กรรมในระหว่างเดือนก็ให้ถือว่าจ่ายเงินสำหรับเดือนนั้นเป็นอันสมบูรณ์

กรณีผู้ป่วยเอดส์ถึงแก่กรรมก่อนที่สำนักงานจะจ่ายหรือโอน หรือส่งเงินอุดหนุนส่งเสริมสวัสดิการผู้ป่วยเอดส์ในชุมชน ไม่ว่าถึงงวดเดือนก็ตาม การจ่ายหรือโอนหรือส่งเงินสำหรับงวดเดือนนั้นๆ ให้เป็นอันระงับไป

แต่ถ้าได้ทำหนังสือมอบอำนาจระบุชื่อผู้มีสิทธิรับเงินกรณีถึงแก่กรรมถือว่าให้มีการจ่ายหรือโอน หรือส่งเงินอุดหนุนส่งเสริมสวัสดิการผู้ป่วยเอดส์ในชุมชนเต็มจำนวนจนถึงงวดเดือนที่ผู้ป่วยเอดส์ถึงแก่กรรมให้แก่บุคคลที่ระบุไว้รับแทนผู้ป่วยเอดส์นั้น โดยผู้มีสิทธิรับเงินแทนต้องนำใบมรณบัตรไปแสดงต่อสำนักงานภายใน 15 วัน นับแต่วันตาย

ถ้าบุคคลที่ระบุในหนังสือมอบอำนาจถึงแก่กรรมก่อนผู้ป่วยเอดส์ ให้ผู้ป่วยเอดส์ทำการแก้ไขเปลี่ยนแปลงบุคคลใหม่ทันที แล้วดำเนินการตามข้อ 8 โดยอนุโลม

ข้อ 10 ผู้ป่วยเอดส์นอกจากจะได้รับการช่วยเหลือตามระเบียบนี้แล้ว อาจได้รับการช่วยเหลือตามระเบียบกรมประชาสงเคราะห์ว่าด้วยการสงเคราะห์เด็กในครอบครัวการสงเคราะห์ครอบครัวผู้มิรายได้น้อย

หรือระเบียบอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องด้วย หากอยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะได้รับการช่วยเหลือตามระเบียบนั้นๆ ยกเว้นระเบียบการช่วยเหลือเกี่ยวกับโรคเอดส์อื่นๆ ของกรมประชาสัมพันธ์

ข้อ 11 ให้สำนักงาน มีหน้าที่ดังนี้

(1) จัดทำทะเบียนรายชื่อผู้ป่วยเอดส์ที่ได้รับเงินอุดหนุนส่งเสริมสวัสดิการผู้ป่วยเอดส์ในชุมชนให้เป็นปัจจุบัน และรายละเอียดตามแบบที่กรมประชาสัมพันธ์กำหนด

(2) ติดตามผล และจัดทำรายงานการเบิกจ่ายเงินอุดหนุนประจำงวดตามงบประมาณรายจ่ายประจำปี ส่งกรมประชาสัมพันธ์ภายในวันที่ 10 ของเดือนกุมภาพันธ์ มิถุนายน และตุลาคมของทุกปี

ข้อ 12 การเบิกจ่ายเงินอุดหนุนส่งเสริมสวัสดิการผู้ป่วยเอดส์ในชุมชน ให้ส่วนราชการผู้เบิกวางฎีกาเบิกเงินจากกรมบัญชีกลาง หรือสำนักงานคลังจังหวัด หรือสำนักงานคลังจังหวัด ณ อำเภอ แล้วแต่กรณี โดยแสดงรายการในช่อง “รายการ” หลังฎีกาว่า เบิกจ่ายเป็นเงินเบี้ยยังชีพให้ผู้ป่วยเอดส์ของเดือนใด พร้อมระบุจำนวนผู้ป่วยเอดส์ที่มีอยู่จริง และแสดงจำนวนเงินที่ขอเบิกโดยไม่ต้องมีเอกสารประกอบฎีกา

ข้อ 13 การจ่ายเงินอุดหนุนส่งเสริมสวัสดิการผู้ป่วยเอดส์ในชุมชนจะต้องมีหลักฐานการจ่ายเงิน ดังนี้

(1) ตามระเบียบการเก็บรักษาเงินและการนำเงินส่งคลัง พ.ศ. 2520 และที่แก้ไขเพิ่มเติมสำหรับกรณีตามข้อ 8 (1) หรือ

(2) หลักฐานของธนาคารที่แจ้งการโอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากของผู้ป่วยเอดส์ หรือของผู้อุปการะผู้ป่วยเอดส์ สำหรับกรณีข้อ 8 (2)

(3) ใบต้นขั้วรณาคติและบัญชีรายชื่อผู้ป่วยเอดส์ที่ได้จัดส่งเงินโดยรณาคติสำหรับกรณีข้อ 8 (3)

ข้อ 14 ในเดือนตุลาคมของทุกปี ผู้ป่วยเอดส์ที่มีสิทธิได้รับเงินอุดหนุนส่งเสริมสวัสดิการผู้ป่วยเอดส์ในชุมชน จะต้องแสดงตนต่อสำนักงาน หากไม่สามารถแสดงตนได้ให้ผู้อุปการะ หรือผู้ที่เชื่อถือได้มาแสดงตนต่อสำนักงาน แล้วแต่กรณี

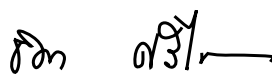
กรณีผู้อุปการะหรือผู้ที่เชื่อถือได้เป็นผู้มาแสดงตนต่อสำนักงานจะต้องมีหนังสือรับรองการมีชีวิตอยู่ ซึ่งรับรองโดยกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน นายทะเบียนท้องถิ่น หรือข้าราชการตั้งแต่ระดับ 3 หรือเทียบเท่า หรือผู้มียศตั้งแต่ร้อยตรี เรือตรี เรืออากาศตรี หรือร้อยตำรวจตรีขึ้นไปแจ้งต่อสำนักงานด้วย

สำนักงานจะโอนเงินอุดหนุนส่งเสริมสวัสดิการผู้ป่วยเอดส์ในชุมชน ให้แก่ผู้ป่วยเอดส์ หรือผู้อุปการะไม่ได้ จนกว่าจะมีการแสดงตน การแสดงตนและการรับรองการมีชีวิตของผู้ป่วยเอดส์ให้ทำตามแบบที่อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์กำหนด

ข้อ 15 การเบิกจ่ายเงินอุดหนุนส่งเสริมสวัสดิการผู้ป่วยเอดส์ในชุมชนที่มีได้กำหนดไว้ในระเบียบนี้ ให้ถือปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ

ข้อ 16 ให้อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์รักษาการตามระเบียบนี้

ประกาศ ณ วันที่ 16 พฤษภาคม 2543

(นางธิดา ศรีไพพรรณ)

รองอธิบดี รักษาการแทน

อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์

**ระเบียบกรมประชาสงเคราะห์
ว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุ
(ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545**

ด้วยคณะรัฐมนตรีได้มีมติ เมื่อวันที่ 29 พฤษภาคม 2544 และเมื่อวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2545 อนุมัติให้เปลี่ยนแปลงการโอนเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพแก่ผู้สูงอายุ เป็นรายงวดละ 6 เดือน และหลักเกณฑ์ การคัดเลือกและคุณสมบัติของผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ กรมประชาสงเคราะห์โดยความเห็นชอบจาก กระทรวงการคลังจึงเห็นสมควร ปรับปรุงแก้ไข ระเบียบกรมประชาสงเคราะห์ว่าด้วยการจ่ายเงินเพื่อการยังชีพ สำหรับผู้สูงอายุ พ.ศ. 2543 ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบกรมประชาสงเคราะห์ว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545”

ข้อ 2 ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป

ข้อ 3 ให้ยกเลิกความในบทนิยามคำว่า “คณะกรรมการ” ในข้อ 4 แห่งระเบียบกรมประชาสงเคราะห์ ว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ พ.ศ. 2543 และให้ใช้ข้อความต่อไปนี้แทน

“คณะกรรมการ หมายความว่า คณะกรรมการระดับท้องถิ่น ซึ่งประกอบด้วย ผู้แทน ศูนย์สงเคราะห์ราษฎรประจำหมู่บ้าน หรือชุมชนหรือคณะกรรมการชุมชน ผู้แทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้แทนองค์กรผู้สูงอายุในชุมชน ผู้แทนองค์กรประชาสังคม และบุคคลที่น่าเชื่อถือในชุมชน ทั้งนี้ในเขต กรุงเทพมหานคร ให้มีผู้แทนสำนักงานประชาสงเคราะห์เขตพื้นที่เป็นคณะกรรมการด้วย”

ข้อ 4 ให้ยกเลิกความในข้อ 5 แห่งระเบียบกรมประชาสงเคราะห์ว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์ เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ พ.ศ. 2543 และให้ใช้ข้อความต่อไปนี้แทน

“ข้อ 5 ผู้สูงอายุที่มีคุณสมบัติจะได้รับคัดเลือกให้เป็นผู้มีสิทธิได้รับเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพ ผู้สูงอายุตามระเบียบนี้ คือผู้สูงอายุที่มีอายุเกิน 60 ปีขึ้นไป ไม่มีรายได้เพียงพอแก่การยังชีพ หรือถูกทอดทิ้ง หรือขาดผู้อุปการะเลี้ยงดูและไม่สามารถประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองได้ และหากผู้สูงอายุมีคุณสมบัติพื้นฐาน เหมือนกันให้พิจารณาผู้สูงอายุที่มีปัญหาซ้ำซ้อนสมควรได้รับการพิจารณาก่อนและผู้สูงอายุที่อยู่ในพื้นที่ ห่างไกลทุรกันดาร ยากต่อการเข้าถึงบริการของรัฐ สมควรได้รับการพิจารณาในระดับต้น”

ข้อ 5 ให้ยกเลิกความในข้อ 10 แห่งระเบียบกรมประชาสงเคราะห์ว่าด้วยการจ่ายเงิน สงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ พ.ศ. 2543 และให้ใช้ข้อความต่อไปนี้แทน

“ข้อ 10 การจ่ายหรือโอนเงิน ตามข้อ 9 ให้จ่ายแก่ผู้มีสิทธิตลอดชีพ รายละเอียดรายบาทต่อเดือน โดยจำแนกเป็นเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ 200 บาทต่อเดือน เงินเพิ่มพิเศษในภาวะเศรษฐกิจถดถอย 100 บาทต่อเดือน และจ่ายเป็นรายงวดๆ ละ หกเดือน หรือรายละเอียดหนึ่งพันแปดร้อยบาทต่องวด ซึ่งหากผู้สูงอายุที่มีสิทธิรายใดตายในระหว่างงวด ให้ถือเป็นสิทธิของผู้สูงอายุรายนั้น

แต่ถ้าผู้สูงอายุที่มีสิทธิตายก่อนที่สำนักงานจะโอนเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุ สิทธิในการรับเงินก่อนตาย ให้จ่ายแก่บุคคลผู้ที่ผู้สูงอายุนั้นแสดงความจำนงให้รับเงินนี้เพื่อการตายไว้ ตามแบบที่อธิบดีกำหนด หากมิได้แสดงจำนงดังกล่าว ก็ให้งดการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุที่ตายนั้น

การจ่ายหรือโอนเงินตามวรรคหนึ่ง ผู้มีสิทธิได้รับเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุ ไม่จำเป็นต้องจ่ายเงินค่าธรรมเนียมการโอน”

ประกาศ ณ วันที่ 30 พฤษภาคม พ.ศ. 2545

(นายวัลลก พลอยทับทิม)

อธิบดีกรมประชาสงเคราะห์

ระเบียบกระทรวงมหาดไทย

ว่าด้วยการสำรวจเจตนารมณ์ของประชาชนในเขตสภาตำบลหรือ
องค์การบริหารส่วนตำบลเพื่อไปรวมกับองค์การบริหารส่วนตำบลหรือ
หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นอื่น พ.ศ. 2547

โดยที่มาตรา 41 จัตวา แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2546 กำหนดให้ กระทรวงมหาดไทยดำเนินการประกาศยุบสภาตำบลทั้งหมดและองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีประชากรไม่ถึง สองพันคน โดยให้รวมพื้นที่เข้ากับองค์การบริหารส่วนตำบลอื่นหรือหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นที่มี เขตติดต่อกันภายในเขตอำเภอเดียวกันภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่มีเหตุดังกล่าว การรวมกับองค์การบริหาร ส่วนตำบลหรือหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นใดให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของประชาชนในเขตตำบลนั้น และให้กระทรวงมหาดไทยเป็นผู้กำหนดวิธีการสำรวจเจตนารมณ์

กระทรวงมหาดไทยจึงออกระเบียบการสำรวจเจตนารมณ์ของประชาชน ตามบทบัญญัติดังกล่าว ข้างต้นไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ระเบียบนี้เรียกว่า ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วย การสำรวจเจตนารมณ์ของ ประชาชนในเขตสภาตำบลหรือองค์การบริหารส่วนตำบลเพื่อไปรวมกับองค์การบริหารส่วนตำบลหรือหน่วยการ บริหารราชการส่วนท้องถิ่นอื่น พ.ศ. 2547

ข้อ 2 ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ 3 ในระเบียบนี้

“ผู้มีสิทธิออกเสียง” หมายถึง ผู้มีสิทธิเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น ตามกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น ในเขตสภาตำบลหรือองค์การบริหาร ส่วนตำบลที่มีการสำรวจเจตนารมณ์นั้น

“หน่วยออกเสียง” หมายความว่า ท้องถิ่นที่กำหนดให้ทำการลงคะแนนออกเสียงสำรวจ เจตนารมณ์

“ที่ออกเสียง” หมายความว่า สถานที่ที่กำหนดให้ทำการลงคะแนนออกเสียงสำรวจ เจตนารมณ์

ข้อ 4 ระเบียบนี้ให้ใช้กับสภาตำบลหรือองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีพื้นที่ติดต่อกับองค์การบริหารส่วนตำบลอื่น หรือหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นที่มีเขตติดต่อกันภายในอำเภอเดียวกันมากกว่าหนึ่งแห่งขึ้นไป

ข้อ 5 การสำรวจเจตนารมณ์ตามระเบียบนี้ ให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ทราบถึงเหตุแห่งการที่จะต้องยุบสภาตำบลหรือองค์การบริหารส่วนตำบล ตามมาตรา 41 จัตวา แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2547 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2546

ข้อ 6 ก่อนวันออกเสียงสำรวจเจตนารมณ์ไม่น้อยกว่าสิบห้าวัน ให้นายอำเภอประกาศให้มีการสำรวจเจตนารมณ์ของประชาชนในเขตสภาตำบลหรือองค์การบริหารส่วนตำบลที่จะต้องถูกยุบว่าต้องการจะไปรวมกับองค์การบริหารส่วนตำบลหรือหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นใดที่มีเขตติดต่อกันภายในอำเภอเดียวกัน ประกาศนั้นจะต้องมีรายละเอียด ดังนี้

- (1) วัน เวลา และสถานที่ออกเสียงสำรวจเจตนารมณ์
- (2) หมายเลขและชื่อขององค์การบริหารส่วนตำบลหรือหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นที่มีเขตติดต่อกันภายในอำเภอเดียวกัน
- (3) ข้อมูลเกี่ยวกับพื้นที่ ประชากร รายได้ โรงเรียน และสถานื่อนามัย ขององค์การบริหารส่วนตำบลหรือหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นที่มีเขตติดต่อกันภายในเขตอำเภอเดียวกัน รวมทั้งระยะทางระหว่างที่ทำการสภาตำบลหรือองค์การบริหารส่วนตำบลที่สำรวจเจตนารมณ์กับองค์การบริหารส่วนตำบลหรือหน่วยการบริหารส่วนท้องถิ่นอื่นที่จะไปรวม
- (4) วิธีการออกเสียงลงคะแนน
- (5) กำหนดเวลาและสถานที่ยื่นคำร้องขอเพิ่มชื่อหรือให้ถอนชื่อในบัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิออกเสียง
- (6) เหตุที่ประชาชนควรจะต้องทราบ หรือเป็นประโยชน์ในการตัดสินใจแสดงเจตนารมณ์

ข้อ 7 ให้นายอำเภอจัดทำบัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิออกเสียงในเขตสภาตำบลหรือองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการสำรวจเจตนารมณ์ และปิดประกาศบัญชีรายชื่อดังกล่าวพร้อมทั้งประกาศตามข้อ 6 ไว้ ณ ที่ว่าการอำเภอ ที่ทำการสภาตำบลหรือที่ทำการองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการสำรวจเจตนารมณ์ ที่ทำการผู้ใหญ่บ้าน เขตชุมชนหนาแน่นที่เห็นสมควรและที่ออกเสียงหรือบริเวณใกล้เคียงกับที่ออกเสียงไม่น้อยกว่าสิบห้าวันก่อนวันออกเสียงสำรวจเจตนารมณ์

ข้อ 8 ผู้มีสิทธิออกเสียงหรือเจ้าบ้านผู้ใดเห็นว่าตนหรือผู้มีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านของตนไม่มีรายชื่ออยู่ในบัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิออกเสียง หรือผู้มีสิทธิออกเสียงผู้ใดเห็นว่าในบัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิออกเสียงมีชื่อผู้ซึ่งไม่มีสิทธิออกเสียงให้ยื่นคำร้องขอเพิ่มชื่อ หรือถอนชื่อ แล้วแต่กรณีต่อคณะกรรมการประจำหน่วยออกเสียงที่นายอำเภอแต่งตั้งขึ้น ณ ที่ออกเสียงในวันและเวลาที่นายอำเภอประกาศ

การยื่นคำร้องตามวรรคหนึ่ง ให้กระทำก่อนวันออกเสียงเจ็ดวัน

ข้อ 9 เมื่อถึงกำหนดวันยื่นคำร้องเพิ่มชื่อหรือถอนชื่อในบัญชีผู้มีสิทธิออกเสียง ให้คณะกรรมการประจำหน่วยออกเสียงประชุมกันตั้งแต่วันที่ 08.00 นาฬิกาถึง 16.00 นาฬิกา ณ ที่ออกเสียงเพื่อพิจารณาคำร้องและแก้ไขเพิ่มเติมบัญชีผู้มีสิทธิออกเสียง

บัญชีผู้มีสิทธิออกเสียงที่ได้แก้ไขเพิ่มเติมภายในกำหนดเวลาประชุมของคณะกรรมการตามวรรคหนึ่ง ให้ปิดประกาศไว้ ณ ที่ออกเสียงตั้งแต่วันประชุมของคณะกรรมการเป็นต้นไป

ข้อ 10 ให้นายอำเภอกำหนดหน่วยออกเสียงที่จะพึงมีในเขตสภาตำบลหรือองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการสำรวจเจตนาธรรมณ์ และกำหนดที่ออกเสียงของหน่วยออกเสียงนั้น ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงจำนวนของผู้มีสิทธิออกเสียงในแต่ละหน่วยออกเสียงและความสะดวกในการเดินทางไปใช้สิทธิของผู้มีสิทธิออกเสียง และประกาศให้ผู้มีสิทธิออกเสียงทราบไม่น้อยกว่าสิบห้าวันก่อนวันออกเสียงสำรวจเจตนาธรรมณ์

ในกรณีจำเป็นนายอำเภออาจเปลี่ยนแปลงที่ออกเสียงตามประกาศในวรรคหนึ่งเป็นสถานที่อื่นตามที่เห็นเหมาะสมก็ได้ โดยต้องประกาศการเปลี่ยนแปลงที่ออกเสียงให้ทราบก่อนวันออกเสียงสำรวจเจตนาธรรมณ์ไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน เว้นแต่ในกรณีฉุกเฉินจะประกาศการเปลี่ยนแปลงที่ออกเสียงน้อยกว่าระยะเวลาดังกล่าวก็ได้

ข้อ 11 ก่อนวันออกเสียงไม่น้อยกว่าสิบห้าวัน ให้นายอำเภอแต่งตั้งคณะกรรมการประจำหน่วยออกเสียงแต่ละแห่งจำนวนเจ็ดคน เพื่อทำหน้าที่ดำเนินการและรักษาความเรียบร้อยในการลงคะแนนและการนับคะแนนในที่ออกเสียงและมีหน้าที่อื่นตามที่กำหนดไว้ในระเบียบนี้

การแต่งตั้งคณะกรรมการประจำหน่วยออกเสียง ให้นายอำเภอแต่งตั้งจากผู้มีสิทธิออกเสียงในหน่วยออกเสียง โดยแต่งตั้งประธานกรรมการหนึ่งคน และกรรมการอื่นอีกหกคน ถ้าในวันออกเสียงมีกรรมการประจำหน่วยออกเสียงมาปฏิบัติหน้าที่ไม่ถึงเจ็ดคน ให้กรรมการที่เหลืออยู่แต่งตั้งผู้มีสิทธิออกเสียงในหน่วยออกเสียงนั้นเป็นกรรมการประจำที่ออกเสียงจนครบเจ็ดคน

ในกรณีที่ประธานกรรมการไม่มาปฏิบัติหน้าที่หรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ให้กรรมการเลือกกรรมการด้วยกันเองคนหนึ่งเป็นประธานกรรมการแทนและให้ปฏิบัติหน้าที่แทนไปพลางก่อนจนกว่าประธานกรรมการจะสามารถปฏิบัติหน้าที่ได้

การลงมติวินิจฉัยกิจการใดๆ ของคณะกรรมการประจำหน่วยออกเสียงให้เป็นไปตามเสียงข้างมาก

ในกรณีที่ผู้ใดขัดขวางการออกเสียงสำรวจเจตนาธรรมณ์ ให้กรรมการประจำหน่วยออกเสียงมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นออกไปจากที่ออกเสียงได้ แต่ต้องไม่ขัดขวางต่อการที่ผู้มีสิทธิออกเสียงจะใช้สิทธิออกเสียง

ข้อ 12 ก่อนวันออกเสียงไม่น้อยกว่าสิบห้าวัน ให้นายอำเภอแต่งตั้งข้าราชการในเขตอำเภอคนหนึ่งเป็นผู้อำนวยการประจำหน่วยออกเสียง และเจ้าพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจไม่เกินสองคนเป็นเจ้าหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อย เพื่อทำหน้าที่อำนวยการหรือกำกับดูแลและรักษาความสงบเรียบร้อยในหน่วยออกเสียง

ข้อ 13 ให้นายอำเภอจัดให้มีการประชุมบุคคลที่ได้รับการแต่งตั้งตามข้อ 11 และข้อ 12 เพื่อชี้แจงขั้นตอนและวิธีการปฏิบัติหน้าที่ก่อนวันออกเสียงไม่น้อยกว่าสิบวัน

ข้อ 14 ให้นายอำเภอจัดให้มีหีบบัตรออกเสียงสำรวจเจตนารมณ์และบัตรออกเสียงสำรวจเจตนารมณ์อย่างเพียงพอและอำนวยความสะดวกแก่ผู้มีสิทธิออกเสียง

ลักษณะและขนาดของบัตรออกเสียงสำรวจเจตนารมณ์และวิธีการลงคะแนนในบัตรออกเสียงสำรวจเจตนารมณ์ให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ท้ายระเบียบนี้

ข้อ 15 ในวันออกเสียงสำรวจเจตนารมณ์ ให้เปิดการลงคะแนนเสียงสำรวจเจตนารมณ์ตั้งแต่เวลา 08.00 นาฬิกา ถึงเวลา 15.00 นาฬิกา

ข้อ 16 ผู้มีสิทธิออกเสียงซึ่งมีชื่ออยู่ในบัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิออกเสียงในที่ออกเสียงใด ให้ออกเสียงสำรวจเจตนารมณ์ ณ ที่ออกเสียงนั้น

ให้ผู้มีสิทธิออกเสียงสำรวจเจตนารมณ์ออกเสียงในที่ออกเสียงที่ตนมีสิทธิได้เพียงแห่งเดียว

ข้อ 17 ให้ผู้มีสิทธิออกเสียงคนหนึ่ง มีสิทธิเลือกองค์การบริหารส่วนตำบลหรือหน่วยการบริหารส่วนราชการส่วนท้องถิ่นอื่นที่มีเขตติดต่อกันภายในเขตอำเภอเดียวกันที่สภาตำบลหรือองค์การบริหารส่วนตำบลนั้นจะไปรวมด้วยได้เพียงแห่งเดียว

ข้อ 18 ก่อนเริ่มเปิดให้มีการออกเสียง ให้คณะกรรมการประจำหน่วยออกเสียงนับจำนวนบัตรออกเสียงสำรวจเจตนารมณ์ทั้งหมดของหน่วยออกเสียงนั้น และปิดประกาศจำนวนบัตรออกเสียงทั้งหมดไว้ในที่เปิดเผย

เมื่อถึงเวลาเปิดการลงคะแนนให้คณะกรรมการประจำหน่วยออกเสียงเปิดหีบบัตรออกเสียงสำรวจเจตนารมณ์ในที่เปิดเผยแสดงให้ผู้มีสิทธิออกเสียง ซึ่งอยู่ ณ ที่ออกเสียงในเวลานั้น เห็นว่าเป็นหีบเปล่าแล้วจึงปิดหีบบัตรออกเสียงสำรวจเจตนารมณ์ และทำการบันทึกการดำเนินการดังกล่าว โดยให้ผู้มีสิทธิออกเสียงไม่น้อยกว่าสองคน ซึ่งอยู่ในที่ออกเสียงในขณะนั้นลงลายมือชื่อในบันทึกนั้นด้วย เว้นแต่ ไม่มีผู้มีสิทธิออกเสียงอยู่ในขณะนั้นก็ให้บันทึกไว้

ข้อ 19 ในกรณีที่การลงคะแนนเสียงในหน่วยออกเสียงใดไม่สามารถกระทำได้เนื่องจากเกิดจลาจล อุทกภัย หรือเหตุสุดวิสัยอย่างอื่น ถ้าเหตุดังกล่าวเกิดขึ้นก่อนวันออกเสียง ให้นายอำเภอกำหนดที่ออกเสียงใหม่ที่ผู้มาใช้สิทธิลงคะแนนเสียงสามารถไปลงคะแนนเสียงได้โดยสะดวก แต่ถ้าไม่อาจกำหนดที่ออกเสียงใหม่ได้ให้ประกาศงดลงคะแนนในหน่วยออกเสียงนั้น

ในกรณีที่เหตุตามวรรคหนึ่งเกิดขึ้นในวันออกเสียง ให้คณะกรรมการประจำหน่วยออกเสียงประกาศงดลงคะแนนในหน่วยออกเสียงนั้น แล้วรายงานต่อนายอำเภอโดยด่วน

ให้นายอำเภอกำหนดวันออกเสียงใหม่ในหน่วยออกเสียงนั้น ภายในสิบห้าวัน นับแต่วันที่ได้รับทราบสาเหตุที่ทำให้ไม่อาจลงคะแนนได้นั้นสงบลงแล้ว และต้องประกาศก่อนวันออกเสียงเป็นการล่วงหน้าไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน

ข้อ 20 เมื่อเปิดหีบบัตรออกเสียงแล้วและอยู่ระหว่างเวลาลงคะแนนเสียง ห้ามมิให้เปิดหีบบัตรออกเสียง จนกว่าจะถึงเวลาปิดการออกเสียงและทำการนับคะแนน

ข้อ 21 ในระหว่างเวลาเปิดการลงคะแนน ให้ผู้มีสิทธิออกเสียงซึ่งประสงค์จะลงคะแนนไปแสดงตนต่อกรรมการประจำที่ออกเสียง โดยแสดงบัตรประจำตัวประชาชน หรือหลักฐานอื่นใดตามที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น

เมื่อคณะกรรมการประจำหน่วยออกเสียงตรวจสอบรายชื่อผู้มีสิทธิออกเสียงแล้วให้อ่านชื่อและที่อยู่ของผู้นั้นดังๆ ถ้าไม่มีผู้ใดทักท้วง ให้หมายเหตุไว้ในบัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิออกเสียงโดยให้จดหมายเลขบัตรและสถานที่ออกบัตร แล้วให้กรรมการประจำที่ออกเสียงมอบบัตรออกเสียงสำรวจเจตนาฯ ให้แก่ผู้นั้นจำนวนหนึ่งใบเพื่อไปลงคะแนน

ในกรณีที่ผู้ทักท้วงหรือกรรมการประจำที่ออกเสียงสงสัยว่าผู้มีสิทธิออกเสียงซึ่งมาแสดงตนนั้นมิใช่เป็นผู้มีชื่อในบัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิออกเสียง ให้คณะกรรมการประจำหน่วยออกเสียงมีอำนาจสอบสวนและวินิจฉัยชี้ขาดว่าผู้ถูกทักท้วง หรือผู้ถูกสงสัยเป็นผู้มีชื่อในบัญชีรายชื่อผู้ออกเสียงหรือไม่ และในกรณีที่คณะกรรมการประจำหน่วยออกเสียงวินิจฉัยว่า ผู้ถูกทักท้วงหรือผู้ถูกสงสัยมิใช่เป็นผู้มีชื่อในบัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิออกเสียง ให้คณะกรรมการประจำหน่วยออกเสียงทำบันทึกคำวินิจฉัยและลงลายมือชื่อไว้ด้วยและให้ปฏิบัติตามคำวินิจฉัยชี้ขาดของคณะกรรมการประจำหน่วยออกเสียงนั้น

ข้อ 22 เมื่อถึงกำหนดเวลาปิดการออกเสียงสำรวจเจตนาฯ ให้คณะกรรมการประจำหน่วยออกเสียงประกาศปิดการออกเสียงและงดจ่ายบัตรออกเสียงสำรวจเจตนาฯ และจัดทำรายงานเกี่ยวกับจำนวนบัตรออกเสียงสำรวจเจตนาฯ ทั้งหมด จำนวนผู้มาแสดงตนและรับบัตรออกเสียงสำรวจเจตนาฯ และจำนวนบัตรที่เหลือ โดยให้กรรมการประจำที่ออกเสียงที่ปฏิบัติหน้าที่อยู่ในขณะนั้นทุกคนลงลายมือชื่อไว้และประกาศให้ผู้มีสิทธิออกเสียงซึ่งอยู่ที่นั่นทราบ

ข้อ 23 เมื่อปิดการออกเสียงสำรวจเจตนาฯ แล้ว ให้คณะกรรมการประจำหน่วยออกเสียงแต่ละแห่งนับคะแนน ณ ที่ออกเสียงนั้นโดยเปิดเผยจนแล้วเสร็จ

ข้อ 24 บัตรออกเสียงสำรวจเจตนาฯ ดังต่อไปนี้ ให้ถือเป็นบัตรเสีย

- (1) บัตรปลอม
- (2) บัตรที่มีได้ทำเครื่องหมายลงคะแนน
- (3) บัตรที่ไม่อาจทราบได้ว่าลงคะแนนในทางใด
- (4) บัตรที่ทำเครื่องหมายเลือกหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นที่ต้องการจะให้ไปรวมเกินกว่าหนึ่งแห่ง

(5) บัตรที่มีลักษณะอื่นตามที่คณะกรรมการประจำหน่วยออกเสียงวินิจฉัยว่าเป็นบัตรเสีย ให้คณะกรรมการประจำหน่วยออกเสียงสลักหลังในบัตรที่มีลักษณะตามวรรคหนึ่งว่า “เสีย” พร้อมทั้งระบุเหตุผลว่าเป็นบัตรเสียกรณีใด แล้วลงลายมือชื่อกำกับไว้ไม่น้อยกว่าสามคน และห้ามมิให้นับบัตรเสียเป็นคะแนน

ข้อ 25 เมื่อนับคะแนนเสร็จแล้ว ให้คณะกรรมการประจำหน่วยออกเสียงนำบัตรออกเสียงสำรวจเจตนาฯ ที่ใช้ลงคะแนนแล้วทั้งหมดรวมทั้งบัตรเสีย ใส่ไว้ในหีบบัตรออกเสียงสำรวจเจตนาฯ พร้อมทั้งรายงานผลการนับคะแนนแล้วปิดหีบบัตรจัดส่งไปให้นายอำเภอ

ข้อ 26 เมื่อได้ผลการนับคะแนนออกเสียงสำรวจเจตนารมณ์จากที่ออกเสียงทุกแห่งแล้วให้นายอำเภอรวมคะแนนแล้วประกาศผลการออกเสียงสำรวจเจตนารมณ์และจำนวนผู้มาใช้สิทธิออกเสียงตามแบบพิมพ์ท้ายระเบียบนี้ ณ ที่ว่าการอำเภอ ที่ทำการสภาตำบล ที่ทำการองค์การบริหารส่วนตำบล องค์การบริหารส่วนตำบลหรือหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นอื่นที่ไปรวมด้วย และแจ้งผลไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดเพื่อรายงานให้กระทรวงมหาดไทยทราบโดยเร็ว

กรณีที่คะแนนขององค์การบริหารส่วนตำบลหรือหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นอื่นที่จะไปรวมมีคะแนนสูงสุดเท่ากันหลายแห่ง ให้จัดการสำรวจเจตนารมณ์ของประชาชนขึ้นใหม่ภายในเจ็ดวันเฉพาะองค์การบริหารส่วนตำบลหรือหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นอื่นที่จะไปรวมมีคะแนนเท่ากันนั้นจนกว่าจะมีองค์การบริหารส่วนตำบลหรือหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นอื่นที่ไปรวมด้วยได้คะแนนสูงสุดเพียงแห่งเดียว

ข้อ 27 เมื่อมีการประกาศผลการออกเสียงสำรวจเจตนารมณ์แล้ว ถ้าผู้มีสิทธิออกเสียงผู้ใดเห็นว่าการออกเสียงสำรวจเจตนารมณ์ในหน่วยออกเสียงใดเป็นไปโดยไม่ถูกต้องให้มีสิทธิยื่นคำร้องคัดค้านพร้อมทั้งแสดงหลักฐานว่าการออกเสียงสำรวจเจตนารมณ์นั้นไม่ถูกต้องต่อนายอำเภอ ภายในเจ็ดวันนับแต่วันประกาศผลการออกเสียงสำรวจเจตนารมณ์

ข้อ 28 เมื่อนายอำเภอ ได้รับคำร้องคัดค้านแล้วให้ดำเนินการพิจารณาสืบสวนสอบสวนเพื่อหาข้อเท็จจริงโดยพลัน ถ้าเห็นว่าการออกเสียงสำรวจเจตนารมณ์ในหน่วยออกเสียงใดไม่ถูกต้องตามระเบียบนี้ให้มีคำสั่งให้ดำเนินการออกเสียงสำรวจเจตนารมณ์ใหม่ในหน่วยออกเสียงนั้นโดยเร็ว

ข้อ 29 ให้กระทรวงมหาดไทยประกาศให้สภาตำบลหรือองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการสำรวจเจตนารมณ์ไปรวมกับองค์การบริหารส่วนตำบลหรือหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นอื่นที่จะไปรวมได้คะแนนสูงสุด

ข้อ 30 ให้สภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการสำรวจเจตนารมณ์ รับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการสำรวจเจตนารมณ์ตามระเบียบนี้

คำตอบแทนของบุคคลที่ได้รับแต่งตั้งตามข้อ 11 และข้อ 12 ให้เป็นไปตามบัญชีท้ายระเบียบนี้

ข้อ 31 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามระเบียบนี้ และให้มีอำนาจวินิจฉัยหรือยกเว้นการปฏิบัติตามระเบียบนี้ และกำหนดวิธีการปฏิบัติให้เป็นไปตามระเบียบนี้

ประกาศ ณ วันที่ 27 มกราคม พ.ศ. 2547

(นายประชา มาสินนทร์)

รัฐมนตรีช่วยว่าการฯ ปฏิบัติราชการแทน

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

ข้อบังคับกระทรวงมหาดไทย
ว่าด้วยการเปรียบเทียบและการสอบสวนคดีละเมิดข้อบัญญัติท้องถิ่น
พ.ศ. 2547

ด้วยคณะกรรมการการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้จัดทำแผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตามประกาศคณะกรรมการการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ลงวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2546 กระทรวงมหาดไทยจึงต้องถ่ายโอนอำนาจหน้าที่ในการเปรียบเทียบคดีอาญาในความผิดตามข้อบัญญัติท้องถิ่นและกฎหมายอื่นให้แก่เทศบาล องค์การบริหารส่วนจังหวัดและองค์การบริหารส่วนตำบล แต่ข้อบังคับที่ใช้บังคับอยู่ไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน สมควรออกข้อบังคับเพื่อวางระเบียบปฏิบัติในเรื่องดังกล่าวเสียใหม่ซึ่งข้อบังคับนี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งตามมาตรา 29 ประกอบกับมาตรา 31 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2545 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย จึงออกข้อบังคับไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ข้อบังคับนี้เรียกว่า “ข้อบังคับกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการเปรียบเทียบและการสอบสวนคดีละเมิดข้อบัญญัติท้องถิ่น พ.ศ. 2547”

ข้อ 2 ข้อบังคับนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดสามสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ 3 ให้ยกเลิก

(1) ข้อบังคับกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการเปรียบเทียบและการสอบสวนคดีละเมิดเทศบัญญัติ ข้อบัญญัติจังหวัด และข้อบังคับสุขาภิบาล พ.ศ. 2521

(2) ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการเปรียบเทียบและการสอบสวนคดีละเมิดเทศบัญญัติ ข้อบัญญัติจังหวัด และข้อบังคับสุขาภิบาล พ.ศ. 2522

บรรดาข้อบังคับ ระเบียบ และคำสั่งอื่นในส่วนที่กำหนดไว้แล้ว ที่ขัดหรือแย้งกับข้อบังคับนี้ให้ใช้ข้อบังคับนี้แทน

ข้อ 4 ในข้อบังคับนี้

“ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบคดีละเมิดข้อบัญญัติท้องถิ่น” หมายความว่า ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบคดีละเมิดเทศบัญญัติ ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบคดีละเมิดข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดและผู้มีอำนาจเปรียบเทียบคดีละเมิดข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล

“ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบคดีละเมิดเทศบัญญัติ” หมายความว่า นายกเทศมนตรี รองนายกเทศมนตรี เทศมนตรี ปลัดเทศบาล รองปลัดเทศบาล หัวหน้าแขวง หรือหัวหน้าส่วนราชการในเขตเทศบาลนั้น

“ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบคดีละเมิดข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด” หมายความว่า นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด รองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด รองปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด และข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัดซึ่งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดแต่งตั้ง ในเขตองค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้น

“ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบคดีละเมิดข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล” หมายความว่า นายกองค์การบริหารส่วนตำบล รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบล และพนักงานส่วนตำบลซึ่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลแต่งตั้ง ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลนั้น

“พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครอง” หมายความว่า หัวหน้าพนักงานสอบสวนและพนักงานสอบสวนตามข้อ 3 ของข้อบังคับกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยระเบียบการสอบสวนคดีอาญาบางประเภทในจังหวัดอื่น นอกจากกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2520 แห่งเขตท้องที่ซึ่งมีอำนาจสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

“ข้อบัญญัติท้องถิ่น” หมายความว่า เทศบัญญัติ ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด และข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล

ข้อ 5 ให้ปลัดกระทรวงมหาดไทยเป็นผู้รักษาการ และมีอำนาจวินิจฉัยตีความหรือวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติให้เป็นไปตามข้อบังคับนี้ รวมทั้งกำหนดหรือปรับปรุงแบบพิมพ์ให้สอดคล้องกับข้อบังคับนี้

หมวด 1

อำนาจหน้าที่ของผู้มีอำนาจเปรียบเทียบคดีละเมิดข้อบัญญัติท้องถิ่น

ข้อ 6 ให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบคดีละเมิดข้อบัญญัติท้องถิ่น มีอำนาจและหน้าที่ดำเนินการตามข้อบังคับนี้

ข้อ 7 ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบคดีละเมิดข้อบัญญัติท้องถิ่นตามข้อบังคับนี้ มีขอบเขตอำนาจดังต่อไปนี้

(1) ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบคดีละเมิดเทศบัญญัติ มีอำนาจเปรียบเทียบคดีความผิดที่มีโทษปรับสถานเดียวอย่างสูงเกินหนึ่งพันบาท

(2) ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบคดีละเมิดข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด มีอำนาจเปรียบเทียบคดีความผิดที่มีโทษปรับสถานเดียว หรือคดีความผิดที่มีอัตราโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

(3) ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบคดีละเมิดข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล มีอำนาจเปรียบเทียบคดีความผิดที่มีโทษปรับสถานเดียวอย่างสูงไม่เกินหนึ่งพันบาท

ข้อ 8 พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองมีอำนาจเปรียบเทียบคดีละเมิดข้อบัญญัติท้องถิ่นในความผิดที่มีโทษปรับสถานเดียวอย่างสูงไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือความผิดที่มีอัตราโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

หมวด 2

การดำเนินคดีละเมิดข้อบัญญัติท้องถิ่น

ข้อ 9 ให้นายกเทศมนตรี นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดและนายกองค์การบริหารส่วนตำบลแล้วแต่กรณี ออกคำสั่งแต่งตั้งผู้มีอำนาจเปรียบเทียบคดีเป็นเวรประจำวัน ประจำสำนักงานหรือประจำที่ทำการไว้

เมื่อมีการละเมิดข้อบัญญัติท้องถิ่น ให้ดำเนินคดีแก่ผู้กระทำความผิด

การจับกุมผู้กระทำความผิดตามวรรคสอง ให้เจ้าพนักงานถือปฏิบัติตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย กฎหมาย กฎ และระเบียบที่เกี่ยวข้อง

ข้อ 10 เมื่อผู้ต้องหาถูกเรียก หรือส่งตัวมา หรือเข้าหาผู้มีอำนาจเปรียบเทียบคดีเองหรือปรากฏว่าผู้ใดซึ่งอยู่ต่อหน้าผู้มีอำนาจเปรียบเทียบคดีเป็นผู้ต้องหา ให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบคดีตามข้อ 7 ถามชื่อตัว ชื่อรอง ชื่อสกุล อายุ สัญชาติ บิดามารดา อาชีพ ที่อยู่ ที่เกิด และแจ้งให้ทราบถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำที่กล่าวหาว่าผู้ต้องหาได้กระทำความผิด แล้วแจ้งข้อหาให้ทราบ

ให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบคดีทำการเปรียบเทียบคดีหรือสอบสวนด้วยความรวดเร็ว ต่อเนื่องและเป็นธรรม และต้องให้โอกาสผู้ต้องหาในการแก้ข้อกล่าวหาและแสดงข้อเท็จจริง อันเป็นประโยชน์ต่อตนได้

ในการถามคำให้การผู้ต้องหา ห้ามมิให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบคดี ทำหรือจัดให้ทำการใดๆ ซึ่งเป็นการให้คำมั่นสัญญา ชูเชิญ หลอกลวง ทรมาน ใช้อำนาจบังคับ หรือกระทำโดยมิชอบประการใดๆ เพื่อจูงใจให้การอย่างไรๆ ในเรื่องที่ต้องการนั้น

ข้อ 11 ห้ามมิให้ควบคุมผู้ถูกจับไว้เกินกว่าจำเป็นตามพฤติการณ์แห่งคดี

ในกรณีซึ่งเป็นความผิดที่มีอัตราโทษไม่สูงกว่าความผิดสุ่มสี่สุ่มห้า จะควบคุมผู้ถูกจับไว้ได้เท่าที่จะถามคำให้การ และที่จะรู้ตัวว่าเป็นใครและที่อยู่ของเขายู่ที่ไหน เท่านั้น

ข้อ 12 ก่อนทำการเปรียบเทียบคดี ให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบคดีถามผู้ร้องทุกข์หรือผู้กล่าวโทษและผู้ต้องหา พร้อมทั้งรวบรวมพยานหลักฐานต่างๆ เพื่อให้ได้ความแน่ชัดว่าการกระทำที่เกิดขึ้นนั้นเป็นความผิดตามข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับใดและอยู่ในอำนาจหน้าที่ที่ตนจะทำการเปรียบเทียบคดีได้ตามข้อบังคับนี้หรือไม่

ถ้าผู้มีอำนาจเปรียบเทียบคดีเห็นว่าผู้ต้องหาได้ละเมิดข้อบัญญัติท้องถิ่น แล้วแต่กรณี และอยู่ในอำนาจหน้าที่ของตนที่จะทำการเปรียบเทียบคดีได้ ก็ให้ดำเนินการเปรียบเทียบคดีให้แล้วเสร็จก่อน คดีขาดอายุความไม่น้อยกว่าสามสิบวัน โดยคำนึงถึงพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิด ความหนักเบา แห่งข้อหาและฐานะของผู้ต้องเป็นสำคัญ ทั้งนี้จะต้องไม่กำหนดจำนวนเงินค่าปรับสูง หรือต่ำกว่าโทษที่กำหนดไว้ในข้อบัญญัติท้องถิ่น

ในคดีที่มีค่าทดแทน ถ้าผู้ต้องหาและผู้เสียหายยินยอมให้เปรียบเทียบคดี ให้ผู้ทำการ เปรียบเทียบคดีกะประมาณจำนวนค่าทดแทนตามที่เห็นควรหรือตามที่คู่ความตกลงกัน

ข้อ 13 คดีใดที่อยู่ในอำนาจเปรียบเทียบของผู้มีอำนาจเปรียบเทียบคดีละเมิดเทศบัญญัติและ ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล ให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบคดีดังกล่าว แล้วแต่กรณี ทำการเปรียบเทียบคดี ให้แล้วเสร็จโดยเร็ว โดยให้ผู้ต้องหาชำระค่าปรับตามที่ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบคดีได้เปรียบเทียบ

ถ้าผู้ต้องหาและผู้เสียหายยินยอมให้เปรียบเทียบคดี ก็ให้บันทึกถ้อยคำผู้ต้องหา ผู้เสียหายและความยินยอมลงในแบบพิมพ์ที่กำหนด แล้วทำการเปรียบเทียบคดีโดยจดบันทึกการเปรียบเทียบ คดีลงในแบบพิมพ์ที่กำหนด เมื่อผู้ต้องหาชำระค่าปรับตามจำนวนที่ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบกำหนดไว้ภายใน เวลาอันสมควร แต่ไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันทำการเปรียบเทียบแล้ว คดีอาญาเป็นอันเลิกกัน

ถ้าผู้ต้องหาหรือผู้เสียหายไม่ยินยอมให้เปรียบเทียบคดี หรือมีการยินยอมตามวรรคสองแล้ว แต่ผู้ต้องหาไม่ชำระค่าปรับภายในเวลาที่กำหนด ให้บันทึกถ้อยคำหรือเหตุที่ไม่ชำระค่าปรับไว้ในสำนวนการ เปรียบเทียบ แล้วส่งเรื่องให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองในเขตอำนาจดำเนินคดีต่อไป

ข้อ 14 คดีใดที่อยู่ในอำนาจเปรียบเทียบของผู้มีอำนาจเปรียบเทียบคดีละเมิดข้อบัญญัติองค์การ บริหารส่วนจังหวัด ตามข้อ 7(2) ให้ดำเนินการเปรียบเทียบคดีให้แล้วเสร็จโดยเร็ว และดำเนินการ ดังนี้

(1) ในคดีความผิดที่มีโทษปรับสถานเดียว ให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบคดีดังกล่าวทำการ เปรียบเทียบคดี โดยให้ผู้ต้องหาชำระค่าปรับตามที่ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบได้เปรียบเทียบ ถ้าผู้ต้องหาและ ผู้เสียหายยินยอมให้เปรียบเทียบคดี ก็ให้บันทึกถ้อยคำผู้ต้องหา ผู้เสียหาย และความยินยอมลงในแบบพิมพ์ ที่กำหนด เมื่อผู้ต้องหาชำระค่าปรับตามจำนวนที่ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบคดีกำหนดไว้ภายในเวลาอันสมควร แต่ไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันทำการเปรียบเทียบแล้ว คดีอาญาเป็นอันเลิกกัน

(2) ในคดีความผิดที่มีอัตราโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ถ้าผู้มีอำนาจเปรียบเทียบคดีดังกล่าวเห็นว่าผู้ต้องหาไม่ควรได้รับโทษถึงจำคุก ให้ผู้มีอำนาจ เปรียบเทียบคดี โดยกำหนดค่าปรับซึ่งผู้ต้องหาจะพึงชำระ ถ้าผู้ต้องหาและผู้เสียหายยินยอมตามนั้นก็ให้ บันทึกถ้อยคำผู้ต้องหา ผู้เสียหาย และความยินยอมลงในแบบพิมพ์ที่กำหนดแล้วทำการเปรียบเทียบคดีโดย จดบันทึกการเปรียบเทียบคดีลงในแบบพิมพ์ที่กำหนด เมื่อผู้ต้องหาได้ชำระเงินค่าปรับตามจำนวนที่ผู้มีอำนาจ เปรียบเทียบคดีกำหนดไว้ภายในเวลาอันสมควรแต่ไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันทำการเปรียบเทียบคดีแล้ว คดีนั้น เป็นอันเสร็จเด็ดขาด

ถ้าผู้ต้องหาไม่ยินยอมให้เปรียบเทียบคดี หรือยินยอมให้เปรียบเทียบคดี แต่ผู้ต้องหา ไม่ชำระค่าปรับภายในเวลาที่กำหนดตามวรรคหนึ่ง ให้บันทึกถ้อยคำหรือเหตุที่ไม่ชำระค่าปรับไว้ในสำนวน การเปรียบเทียบคดี แล้วส่งเรื่องให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองในเขตอำนาจดำเนินคดีต่อไป

ข้อ 15 คดีใดเกินอำนาจของผู้มีอำนาจเปรียบเทียบคดีละเมิดข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดที่จะทำการเปรียบเทียบได้ตามข้อ 7 (2) ให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบคดีนั้นส่งเรื่องให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองผู้มีอำนาจหน้าที่เพื่อดำเนินคดีต่อไป

ข้อ 16 ในคดีละเมิดข้อบัญญัติท้องถิ่น โดยมีโทษปรับสถานเดียว เมื่อผู้กระทำผิดยินยอมเสียค่าปรับในอัตราอย่างสูงสำหรับความผิดนั้นแก่ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อนศาลพิจารณา ให้คดีอาญาเป็นอันเลิกกัน

ข้อ 17 คดีที่ได้ทำการเปรียบเทียบเสร็จแล้วตามข้อ 13 วรรคสอง และข้อ 14 วรรคหนึ่ง ให้ส่งสำนวนการเปรียบเทียบคดีไปยังพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองในเขตอำนาจภายในสิบห้าวัน นับแต่วันที่ทำการเปรียบเทียบคดีเสร็จ หรือวันที่ผู้ต้องหาชำระค่าปรับแล้ว

ถ้าพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองไม่มีการแจ้งเป็นอย่างอื่นแก่ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบคดีตามวรรคหนึ่งในกำหนดสามสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับสำนวนการเปรียบเทียบ ให้ถือว่าตามที่มีอำนาจเปรียบเทียบคดีได้ทำการเปรียบเทียบคดีไปนั้น พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองเห็นชอบด้วย

ถ้าพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองเห็นว่าการเปรียบเทียบคดีมีข้อบกพร่องหรือไม่ชอบด้วยกฎหมายให้ส่งคืนและให้ผู้ทำการเปรียบเทียบคดีดำเนินการปรับปรุงหรือแก้ไขตามที่พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองแจ้ง

ข้อ 18 คดีตามข้อ 13 วรรคสาม และข้อ 14 วรรคสอง ที่เทศบาล องค์การบริหารส่วนจังหวัด และองค์การบริหารส่วนตำบล จะต้องส่งให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองในเขตอำนาจดำเนินคดีต่อไป ให้ส่งไปยังพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองในเขตอำนาจภายในสามวันทำการ นับแต่วันที่เปรียบเทียบคดีไม่ได้

เมื่อพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองเปรียบเทียบคดี หรือดำเนินคดีเสร็จแล้ว ให้แจ้งผลคดีให้เทศบาล องค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือองค์การบริหารส่วนตำบลเจ้าของเรื่องทราบด้วย

หมวด 3

การดำเนินคดีต่อไป

ข้อ 19 เมื่อพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองได้รับสำนวนการเปรียบเทียบคดีตามข้อ 17 แล้วให้ดำเนินการ ดังนี้

(1) ถ้าเห็นว่าสำนวนการเปรียบเทียบคดีนั้นมีข้อบกพร่อง ให้ส่งคืนผู้มีอำนาจเปรียบเทียบคดีเพื่อแก้ไขให้ถูกต้อง แล้วส่งกลับคืนไปให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองเพื่อดำเนินการต่อไปโดยเร็ว

(2) ถ้าเห็นว่าการเปรียบเทียบคดีนั้นชอบด้วยกฎหมาย ให้บันทึกความเห็นชอบไว้ในสำนวนการเปรียบเทียบคดี

(3) ถ้าเห็นว่าการเปรียบเทียบคดีไม่ชอบด้วยกฎหมาย ให้บันทึกความเห็นว่าเป็นไม่เห็นชอบพร้อมเหตุผลไว้ในสำนวนแล้วดำเนินการต่อไป

สำนวนการเปรียบเทียบคดีที่ถูกต้องและชอบด้วยกฎหมาย เมื่อพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองดำเนินการตามอำนาจหน้าที่แล้ว ให้ส่งคืนกลับไปยังผู้มีอำนาจเปรียบเทียบคดีเพื่อเก็บรักษาไว้

ข้อ 20 ถ้าพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองเห็นว่าการเปรียบเทียบคดีไม่ชอบด้วยกฎหมายตามข้อ 19 (3) ให้ดำเนินการ ดังนี้

(1) กรณีที่เห็นว่าไม่ชอบด้วยกฎหมายเพราะผู้ต้องหาไม่ได้กระทำความผิดตามข้อบัญญัติท้องถิ่น หรือสิทธิในการนำคดีมาฟ้องได้ระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองทำการสอบสวนคดีนั้น แล้วส่งสำนวนการสอบสวนพร้อมทั้งความเห็นไปยังพนักงานอัยการในเขตอำนาจ

(2) กรณีที่เห็นว่าไม่ชอบด้วยกฎหมายเพราะผู้ต้องหาไม่ได้กระทำความผิดตามข้อบัญญัติท้องถิ่นแต่เป็นการกระทำความผิดตามกฎหมายอื่น ถ้าพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองเห็นว่าการกระทำความผิดตามกฎหมายนั้นอยู่ในอำนาจหน้าที่ของตนที่จะทำการเปรียบเทียบคดี หรือสอบสวนได้ ก็ให้ดำเนินการเปรียบเทียบคดี หรือสอบสวนต่อไป แต่ถ้าเห็นว่าไม่ได้อยู่ในอำนาจหน้าที่ของตน ให้รีบส่งเรื่องไปให้พนักงานสอบสวนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่อื่นผู้มีอำนาจหน้าที่ดำเนินการต่อไป

(3) กรณีที่เห็นว่าไม่ชอบด้วยกฎหมายเพราะผู้มีอำนาจเปรียบเทียบคดีกำหนดจำนวนเงินค่าปรับสูงหรือต่ำกว่าอัตราโทษที่กำหนดไว้ในข้อบัญญัติท้องถิ่น ให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองทำการเปรียบเทียบคดี หรือสอบสวนต่อไป

(4) กรณีที่เห็นว่า ไม่ชอบด้วยกฎหมายเพราะเหตุอื่น ให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป

ให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองแจ้งเหตุที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายนั้นไปให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบคดีแล้วแต่กรณี ทราบภายในสิบห้าวัน นับแต่วันที่ได้รับสำนวนการเปรียบเทียบคดี พร้อมกับแจ้งให้เทศบาล องค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือองค์การบริหารส่วนตำบลเพื่อแจ้งผู้ต้องหามารับเงินค่าปรับคืน โดยให้ผู้ต้องหาลงลายมือชื่อรับเงินไว้เป็นหลักฐาน

ข้อ 21 เมื่อพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองได้รับเรื่องตามข้อ 15 ให้ตรวจสอบและพิจารณาว่าคดีความผิดดังกล่าวมีอัตราโทษที่อยู่ในอำนาจของตนจะทำการเปรียบเทียบคดีได้หรือไม่ ถ้าเห็นว่าคดีความผิดนั้นอยู่ในอำนาจที่จะทำการเปรียบเทียบคดีได้ ก็ให้ดำเนินการเปรียบเทียบคดีโดยคำนึงถึงพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิด ความหนักเบาแห่งข้อหาและฐานะของผู้ต้องหาเป็นสำคัญ แต่ถ้าพิจารณาเห็นว่าเป็นคดีความผิดที่ไม่อยู่ในอำนาจที่จะทำการเปรียบเทียบคดีได้ ก็ให้ดำเนินการสอบสวนเป็นคดีสามัญต่อไป โดยให้นำหลักเกณฑ์วิธีการเปรียบเทียบและการสอบสวนตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการเปรียบเทียบและการสอบสวนคดีอาญาบางประเภท พ.ศ. 2521 มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ถ้าเห็นว่าคดีนั้นไม่ได้อยู่ในอำนาจหน้าที่ของตนให้ส่งเรื่องไปให้พนักงานสอบสวนอื่นหรือพนักงานเจ้าหน้าที่อื่นผู้มีอำนาจหน้าที่ดำเนินการต่อไปภายในเจ็ดวัน นับแต่วันที่พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองมีความเห็น

ข้อ 22 การดำเนินคดีกับผู้ต้องหาในหมวดนี้ ให้นำบทบัญญัติในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา หรือรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยที่เกี่ยวข้องมาบังคับใช้ แล้วแต่กรณีด้วย

ข้อ 23 สถานที่ทำการเปรียบเทียบคดีโดยปกติให้ใช้สำนักงานเทศบาล ที่ทำการแขวงของเทศบาล สำนักงานองค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือสำนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล แล้วแต่กรณีวันแต่มี

เหตุจำเป็นจะทำการเปรียบเทียบคดี ณ ที่ใดภายในเขตเทศบาล องค์การบริหารส่วนจังหวัดหรือองค์การบริหารส่วนตำบลนั้นก็ได้ ทั้งนี้ ให้บันทึกเหตุจำเป็นไว้ในบันทึกการเปรียบเทียบคดีนั้นด้วย

สถานที่ทำการเปรียบเทียบคดีและการสอบสวนคดีของพนักงานฝ่ายปกครองโดยปกติ ให้ใช้ที่ว่าการอำเภอหรือที่ว่าการกิ่งอำเภอ เว้นแต่มีเหตุจำเป็นจะทำการเปรียบเทียบคดี ณ ที่ใดภายในเขตอำนาจก็ได้ ทั้งนี้ ให้บันทึกเหตุจำเป็นไว้ในบันทึกการเปรียบเทียบคดีนั้นด้วย

หมวด 4

การปฏิบัติต่อของกลาง

ข้อ 24 การปฏิบัติต่อของกลาง เรื่องใดที่ไม่ได้กำหนดไว้ในข้อบังคับฉบับนี้ ให้นำความในข้อบังคับการเก็บของกลางกระทรวงมหาดไทย พุทธศักราช 2480 และที่แก้ไขเพิ่มเติมมาใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ 25 ผู้มีหน้าที่รักษาของกลาง ได้แก่

(1) นายกเทศมนตรี หรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมาย ในคดีละเมิดเทศบัญญัติ

(2) นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมาย ในคดีละเมิดข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด

(3) นายกองค์การบริหารส่วนตำบล หรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมาย ในคดีละเมิดข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล

ให้ผู้มีหน้าที่รักษาของกลางตามวรรคหนึ่งมีหน้าที่รักษาของกลางจนกว่าคดีถึงที่สุด ไม่ว่าคดีนั้นจะอยู่ในอำนาจเปรียบเทียบคดีของตนหรือไม่

หมวด 5

แบบพิมพ์และค่าปรับ

ข้อ 26 การเปรียบเทียบคดีละเมิดข้อบัญญัติท้องถิ่น ให้ใช้แบบพิมพ์ที่กำหนดแนบท้ายข้อบังคับนี้

ข้อ 27 การเปรียบเทียบคดีละเมิดข้อบัญญัติท้องถิ่นที่อยู่ในความรับผิดชอบของพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครอง ให้ใช้แบบพิมพ์ คบ.1 และ คบ.5 ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการเปรียบเทียบและการสอบสวนคดีอาญาบางประเภท พ.ศ. 2521

ข้อ 28 เมื่อผู้ต้องหาได้ชำระเงินค่าปรับแล้ว ให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบคดีของเทศบาลองค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือองค์การบริหารส่วนตำบล แล้วแต่กรณี ออกใบเสร็จรับเงิน โดยให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบคดีและผู้รับเงินลงลายมือชื่อในใบเสร็จรับเงินนั้น

เงินค่าปรับตามวรรคหนึ่งให้เป็นรายได้ของเทศบาล องค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือองค์การบริหารส่วนตำบล นั้น

ข้อ 29 ในคดีละเมิดข้อบัญญัติท้องถิ่น ซึ่งเทศบาล องค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือองค์การบริหารส่วนตำบล ส่งเรื่องไปให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองทำการเปรียบเทียบคดีแทน เมื่อผู้ต้องหาชำระเงินค่าปรับแล้วให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองออกไปเสร็จรับเงิน โดยให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองและผู้รับเงินลงลายมือชื่อในใบเสร็จรับเงินนั้น

เงินค่าปรับตามวรรคหนึ่ง ให้ส่งเป็นรายได้แผ่นดิน เว้นแต่มีกฎหมายบัญญัติให้เป็นรายได้ของเทศบาล องค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือขององค์การบริหารส่วนตำบล แล้วแต่กรณี การปฏิบัติในส่วนนี้ให้เป็นไปตามระเบียบการเก็บรักษาเงิน และการนำเงินส่งคลังในหน้าที่ของอำเภอและกิ่งอำเภอ พ.ศ. 2520 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ของกระทรวงการคลัง

ข้อ 30 การคืนเงินค่าปรับและการถอนเงินค่าปรับ

(1) กรณีที่พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองเห็นว่าผู้มีความผิดเปรียบเทียบคดีของเทศบาล องค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือองค์การบริหารส่วนตำบล ทำการเปรียบเทียบคดีโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ให้ผู้มีความผิดเปรียบเทียบคดีขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดังกล่าว จัดการคืนเงินที่ปรับแล้วนั้นให้ผู้ต้องหาไป

(2) กรณีพนักงานอัยการเห็นว่า การเปรียบเทียบคดีของพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองไม่ชอบด้วยกฎหมาย ให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองทำเรื่องขอถอนเงินค่าปรับดังกล่าวจากกระทรวงการคลังหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แล้วแต่กรณี และจัดการคืนเงินที่ปรับให้แก่ผู้ต้องหาไป

บทเฉพาะกาล

ข้อ 31 คดีละเมิดเทศบัญญัติ คดีละเมิดข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดและคดีละเมิดข้อบังคับสุขาภิบาลที่ยังอยู่ในระหว่างการดำเนินคดีของผู้มีความผิดเปรียบเทียบคดี หรือพนักงานสอบสวนอื่นใด ในวันที่ข้อบังคับนี้ใช้บังคับ หรือความผิดที่เกิดขึ้นก่อนวันที่ข้อบังคับนี้ใช้บังคับให้ผู้มีความผิดเปรียบเทียบคดีหรือพนักงานสอบสวนผู้มีความผิดสอบสวนดำเนินการต่อไป ตามข้อบังคับเดิม จนกว่าคดีจะถึงที่สุด

ประกาศ ณ วันที่ 7 เมษายน พ.ศ. 2547

(นายโกคิน พลกุล)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

แบบพิมพ์สำหรับการเปรียบเทียบคดีละเมิดข้อบัญญัติท้องถิ่น

คดีที่...../..... สำนักงาน/ที่ทำการ.....

บันทึกคำให้การของผู้ร้องทุกข์หรือกล่าวโทษและผู้ต้องหา

วันที่.....เดือน..... พ.ศ.....

1. ผู้ร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ

ชื่อ.....เลขประจำตัวประชาชน □-□□□□-□□□□□-□□-□□
 อายุ.....ปี อาชีพ.....อยู่บ้านเลขที่.....หมู่ที่.....ซอย.....
 ถนน.....ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....
 โทรศัพท์.....
 ได้กล่าวหาว่า เมื่อวันที่.....เดือน..... พ.ศ.....

2. เหตุเกิดที่.....

3. ผู้ต้องหาชื่อ.....เลขประจำตัวประชาชน □-□□□□-□□□□□-□□-□□
 เกิดเมื่อวันที่.....เดือน.....ปี.....อายุ.....ปี อาชีพ.....อยู่บ้านเลขที่.....
 หมู่ที่.....ซอย.....ถนน.....ตำบล.....อำเภอ.....
 จังหวัด.....โทรศัพท์.....สัญชาติ.....บิดาชื่อ.....มารดาชื่อ.....
 ผู้ต้องหาให้การว่า.....

4. ผู้เสียหายและผู้ต้องหายินยอมให้เปรียบเทียบคดีหรือไม่

ได้อ่านบันทึกนี้ให้ทั้งสองฝ่ายฟังและรับรองว่าถูกต้อง

(ลงชื่อ).....ผู้กล่าวหา

(.....)

(ลงชื่อ).....ผู้ต้องหา

(.....)

(ลงชื่อ).....ผู้ทำการเปรียบเทียบคดี

(.....)

ตำแหน่ง.....

(ลงชื่อ).....พยาน/ผู้เขียน

(.....)

ความเห็นของผู้ทำการเปรียบเทียบคดี

ผู้ทำการเปรียบเทียบคดีเห็นว่า.....

(ลงชื่อ)..... ผู้ทำการเปรียบเทียบคดี
 ตำแหน่ง.....

บันทึกการเปรียบเทียบคดี

คดีเปรียบเทียบที่...../..... วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

1. ผู้ทำการเปรียบเทียบคดีเห็นว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐาน.....

 ตาม.....เรื่อง.....
ข้อ.....จึงเปรียบเทียบให้ผู้ต้องหาเสียค่าปรับ
 เป็นเงิน.....บาท (.....)
2. ผู้ต้องหายินยอมให้ทำการเปรียบเทียบคดี และได้ชำระเงินค่าปรับตามจำนวนที่เปรียบเทียบคดีแล้ว เมื่อวันที่.....
 เดือน.....พ.ศ.
3. ผู้ต้องหายินยอมให้ทำการเปรียบเทียบคดี แต่ขอชำระเงินค่าปรับมาชำระภายในวันที่.....เดือน.....
 พ.ศ.
4. ผู้ต้องหาไม่ยินยอมให้เปรียบเทียบคดี จึงส่งเรื่องให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองดำเนินคดีต่อไป

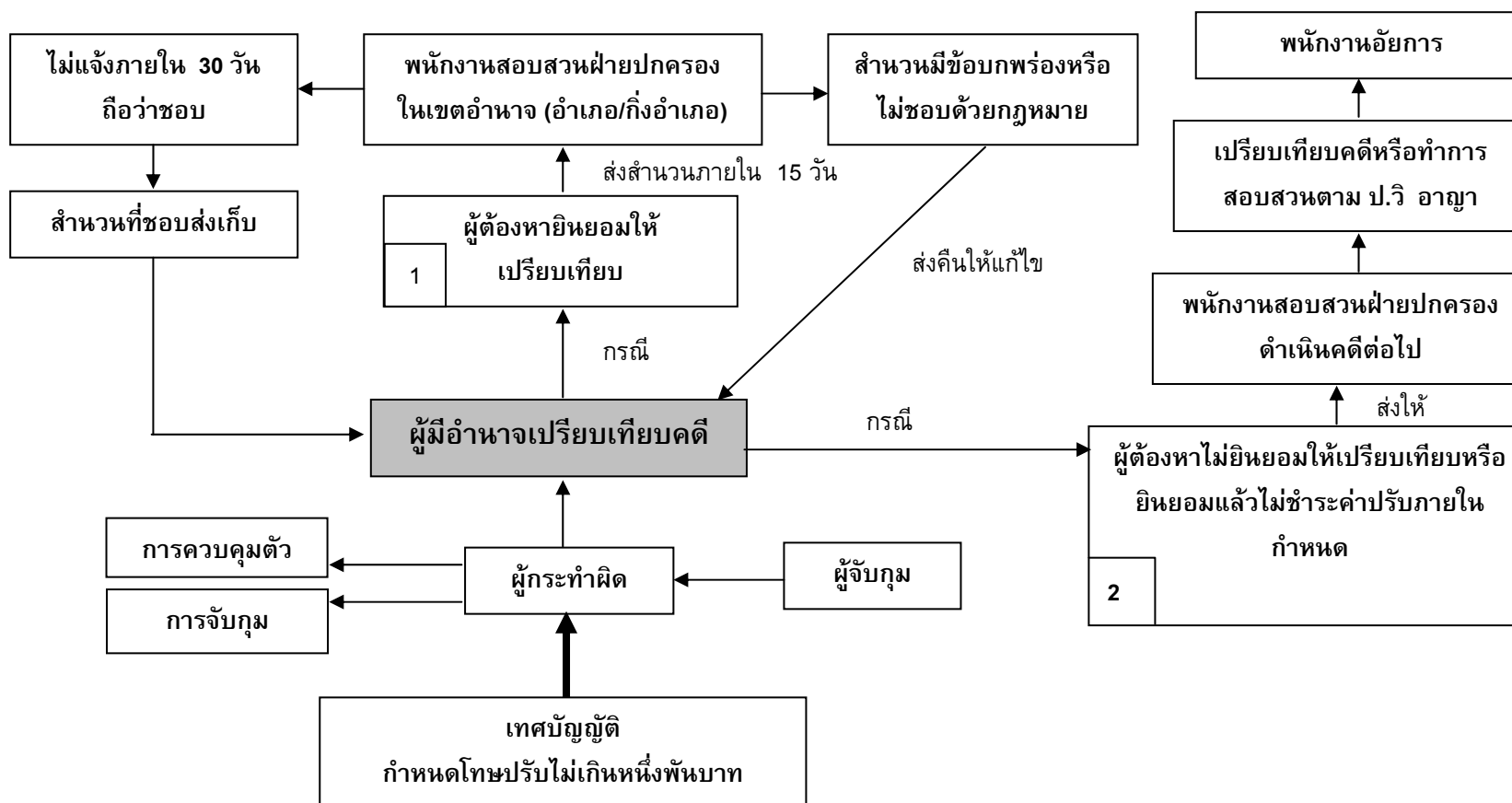
(ลงชื่อ).....ผู้ต้องหา
 (.....)
 (ลงชื่อ).....ผู้ทำการเปรียบเทียบคดี
 (.....)
 ตำแหน่ง.....
 (ลงชื่อ).....พยาน/เขียน

ได้รับเงินค่าปรับ จำนวน.....บาท
 (.....) ตามใบเสร็จรับเงิน
 เล่มที่.....เลขที่.....ลงวันที่.....
 เดือน.....พ.ศ. ไว้แล้ว
 (ลงชื่อ).....ผู้รับเงิน
/...../.....

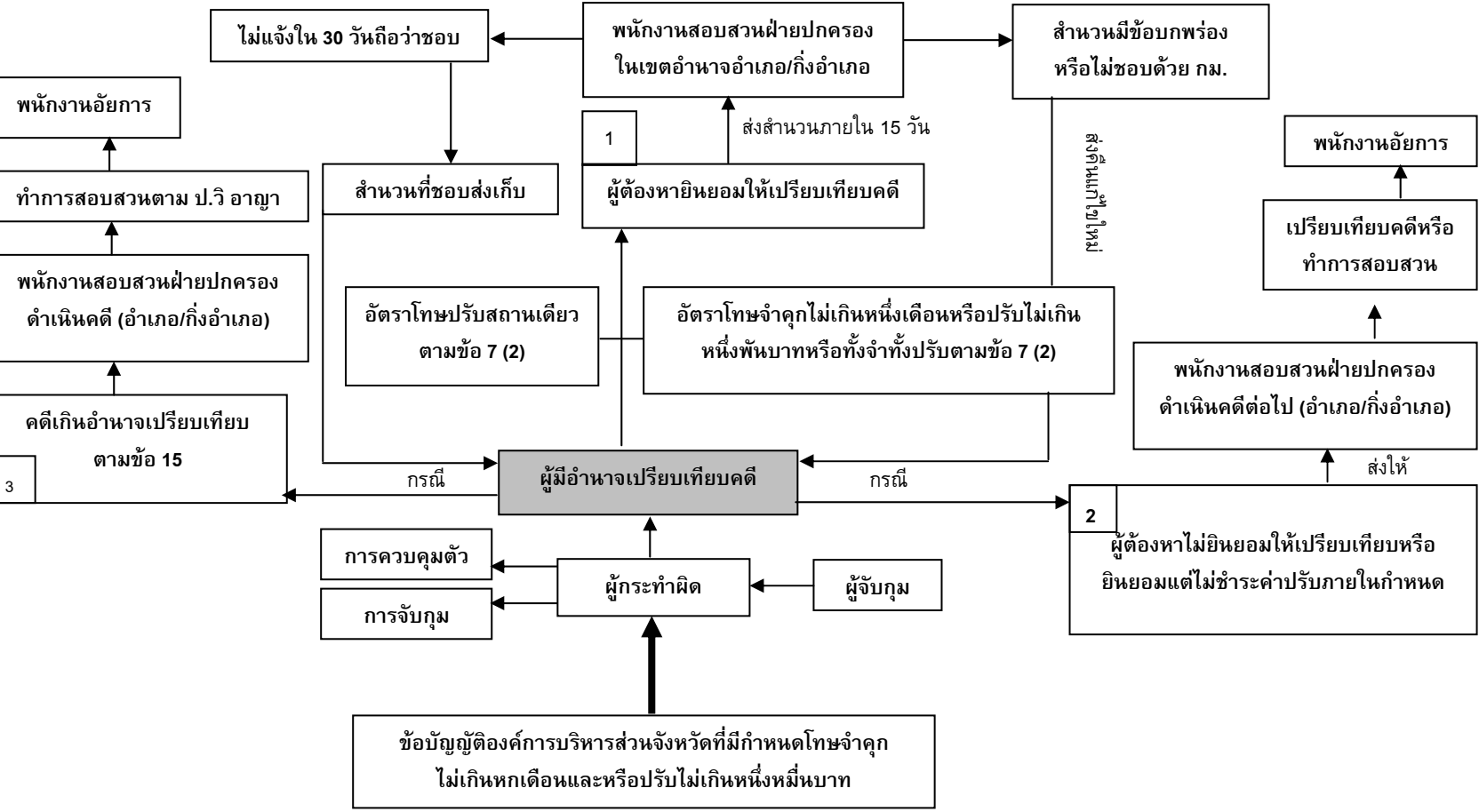
หมายเหตุ ข้อความใดไม่ใช่ให้ขีดฆ่าทิ้ง

กรณีไม่ยินยอมให้เปรียบเทียบคดีหรือยินยอมแต่
ไม่ชำระค่าปรับภายในกำหนดเวลา
 ได้ส่งเรื่องให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครอง
 ดำเนินคดีแล้ว
 ตามหนังสือที่.....วันที่.....
 เดือน.....พ.ศ.
 (ลงชื่อ)
 (.....)
 ผู้ทำการเปรียบเทียบ/เจ้าหน้าที่
 ตำแหน่ง.....

ขั้นตอนการเปรียบเทียบคดีหรือการดำเนินคดีของเทศบาล
ตามข้อบังคับกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการเปรียบเทียบและการสอบสวนคดีละเมิดข้อบัญญัติท้องถิ่น
พ.ศ. 2547

**ขั้นตอนการเปรียบเทียบคดีหรือการดำเนินคดี
ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดตามข้อบังคับกระทรวงมหาดไทย
ว่าด้วยการเปรียบเทียบและการสอบสวนคดีละเมิดข้อบัญญัติท้องถิ่น พ.ศ. 2547**

ขั้นตอนการเปรียบเทียบคดีหรือการดำเนินคดีขององค์การบริหารส่วนตำบล
ตามข้อบังคับกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการเปรียบเทียบและ
การสอบสวนคดีละเมิดข้อบัญญัติท้องถิ่น พ.ศ. 2547

430

